

DACOROMÂNISTICA ȘI DACOROMÂNISMUL – proiecte axiologice fundamentale ale renașterii națiunii noastre

dr. Geo Stroe

a. Dacoromânistica. Dacoromânistica este cunoscută ca *știința despre conștiința, acțiunile și inacțiunile națiunii dacoromâne de la începuturi și pînă în viitorii posibili*. Mai poate fi denumită ca fiind *istoria, cultura și civilizația dacoromânilor (a atlanților, pelasgilor, ramanilor, etruscilor, latinilor, traco-geto-dacilor, ilirilor, sciților, sarmaților, goților, macedoromânilor, valahilor, românilor etc.)* viețuitori de peste zece milenii în vatra strămoșilor noștri.

În concepția curentă termenul de *dacoromân* surprinde în realitatea obiectivă tot ce este românesc, dac, începînd de la atlanți, pelasgi, ramani, etrusci, latini, romani, traci, geto-daci, sciți, sarmați, goți, valahi cu extensiile lor binecunoscute. Consider că și romanitatea este o extensie a dacoromânității, așa cum este și latinitatea, ori toate populațiile străvechi din Balcani și imediata vecinătate (mai puțin bulgarii și maghiarii veniți de dincolo de Volga), de la izvoarele Dunării pînă în nordul Caspicii, Marea Baltică, Marea Mediterană și Orientul Apropiat și Mijlociu. Cercetările au fost dintotdeauna în cheie identitară, pentru că înaintașii noștri și au pus mereu întrebările existențiale primordiale de genul *cine suntem, de unde venim, încotro mergem*. Dacoromânistica, aparent, nu a captivat la nivel conceptual prea mult pe românii de ieri, la nivel academic oficial, dar nevoia de identitate națională în vremuri de criză crește. Statul român, prin instituțiile sale emblematică este tributara concepției latiniste, romaniste. Deschiderile sunt făcute de cercetători independenți, de unele dintre societățile culturale ale societății civile care au diseminat unele idei care privesc ipoteza culturală dacică pe linia Densușianu, Hasdeu, Eminescu și ceilalți.

Academia DacoRomână, ca instituție independentă cu profil de cercetare științifică, a aprofundat ipoteza de lucru pornind de la românică (*Institutul Național pentru Românități și Românică – INPROROM*, a fost denumirea inițială, întemeiat la 1 Decembrie 1990 la sediul Societății *Vatra Românească* din București, pînă în 1995 cînd s-a transformat în Academie DacoRomână. În paralel, Fundația Tempus constituită de subsemnatul în comuna Traian-Ialomița la 23 noiembrie 1991, cu care INPROROM a fuzionat recent, devenind Fundația Academia DacoRomână TDC).

Ea cuprinde **teoria dacoromânisticii (sau ideatica ei)**, metodologia, **tehnologia** acesteia, iar **problematica** este diferită de la un mileniu la altul, de la o epocă sau perioadă istorică la alta. Pe axa timpului, dacoromânistica însumează toată istoria, cultura și civilizația națiunii care apar în istorie în diferite ipostaze, în cazul nostru, cea dacoromână. Consider că *națiunea dacoromână a apărut de îndată ce teritoriul a fost ocupat de populația străveche statornică în vatra etnogenezei*, vorbitoarea unei singure limbi, cea veche, originară, care a avut conștiința proprietății sale asupra locului de baștină, că este de aici, și care s-a organizat politic într-un stat întemeiat pentru apărarea drepturilor istorice la identitate, continuitate, la o viață liberă și independentă. Viața economică a fost organizată astfel încît națiunea primă, matcă, își asigura tot necesarul pentru un trai neîntrerupt pe același teritoriu, cu resurse proprii din resurse naturale specifice, cu unele obiceiuri și tradiții proprii aplicate constant, permanent și de către toate generațiile succesoare, neîntrerupt trăitoare pe aceste meleaguri. Dacă la alte națiuni există *niponică, iudaică, hungarică, germanică* etc. și specialiști în domeniu, la români nu pare să captiveze prea mult nici pe contemporani, dacoromânistica la nivel conceptual, formal academic nu apare distinctă. Nu sunt decît finanțări private, în jurul A.D.R. Statul nu încurajează oficial astfel de cercetări, încă. Cercetările treneză, deși nevoia de identitate națională în vremurile de criză de azi crește exponențial. Puțini cercetători rezistă, unii dintre cei cu care am pornit au trecut în alte tabere.

Cu mai mult timp în urmă am publicat lucrarea intitulată ***Știința dacoromânisticii pe înțelesul tuturor***. Mai jos voi prezenta cîteva aspecte de interes general privind dacoromânistica, azi. Ea reprezintă în România *una dintre cele mai noi științe sociale*. Unii cercetători afirmă că este o știință fundamentală, tot așa cum este știința matematicii, fizicii, chimiei, biologiei, sociologiei, știința conducerii etc. Aceasta este și opinia noastră, pentru că, din punct de vedere național și internațional, fiecare națiune, respectiv comunitate de națiuni, decisă să pună în acord propriile valori își are sau își creează propria ei știință, a existenței sale perene, unite. Ea este și rămîne o știință socială și, ca orice altă știință socială, dacoromânistica are particularitatea de a opera cu elemente de relativitate. Ea pune la dispoziția societăților românești și europene actuale rezultatele obținute de cercetători, deoarece rezolvarea problemelor sociale nu se face automat, ci tot prin soluții sociale, raționale, conduse de, și pentru națiune, și pentru europenitate. Ea concentrează soluții din rezultatele cercetărilor mai multor discipline, realizînd universul umanului, al omului concret, european, transpunerea lui „a ști” în „a face” și a lui „a avea” în „a putea.” Dacoromânitatea, ca și europenitatea, ca realități obiective, nu se pot importa, nici exporta precum o marfă, mașină sau o instalație oarecare.

Cred că **locul dacoromânisticii se află la Academia Română**, prin înființarea unei secții de cercetare în acest domeniu al cunoașterii. Cu ceva timp în urmă, am trimis, oficial – eram cercetător la Institutul de cercetări juridice al

Academiei Române, o adresă scrisă cu antetul instituției Academia DacoRomână, către Academia Română *cu propunerea de a se înființa o secție de dacoromânică la Academia Română*. Nici pînă acum nu am primit răspuns oficial, scris. Mai mult decît atît, în locul din registrul oficial în care era consemnat numărul de înregistrare apare numele unui coleg de la alt institut care cerea cu totul altceva, iar la rubrica observații se consemna răspunsul negativ. Pînă se vor clarifica toate cercetările, Fundația Academia DacoRomână continuă.

Știința dacoromânică asigură asimilarea cuceririlor celorlalte științe în practica dezvoltării, identificarea reală, concretă a unor soluții sociale în practica social-istorică, prin acțiuni concrete pe plan național și internațional.

Viitorul unor politici științifice naționale și europene depinde de alianța politicilor naționale și europene cu știința dacoromânică și a europeană, de unitatea dialectică dintre știință și conducerea politică a societății.

Obiectul de studiu al științei dacoromânică îl constituie **fenomenul dacoromânesc, dacoromânitatea ca realitate socială, relațiile sociale, politice, cultural-științifice și de conducere din sistemele economico-sociale trecute sau prezente folosite pentru promovarea valorilor create românești**. Tot astfel, descoperirea legităților și principiilor noi după care se călăuzesc aceste relații, dezvoltarea și formularea de noi teorii, metodologii, metode și tehnologii de conducere pentru preservarea identității naționale și europene, de natură să asigure eternizarea valorilor naționale și europene, mai ales dacoromânești și europene, perfecționarea continuă a funcționării sistemului de conducere al societății românești și europene și a fiecărei națiuni prin ea însăși, dar racordate la promotoriile cunoașterii universale, reprezintă obiective ale cercetătorilor în știința dacoromânică.

În *sfera cercetărilor* acestei științe sunt sintetizate conceptual, logic, principial, toate activitățile umane, toate laturile vieții sociale, toate domeniile societății dacoromânești, în întreaga lor complexitate și în strînsa lor interdependență. Nivelurile obiectului de studiu al acestei științe sunt cele *macro-social, mezo și micro-social*, cuprind *întreaga dacoromânitate*, tot ce-i românesc, din Europa și din lume. Există o abordare globală a dacoromânică ca răspuns la provocările mondializării (globalizării, în limbajul convențional A.D.R. - comterizării) care este ea însăși un proces obiectiv, relativ dirijat de anumite forțe, față de care dacoromânitatea își promovează propriile valori comteriste (adică ale Terrei comune), într-o lume creație a tuturor și benefică tuturor. *Subiectul științei dacoromânică* este dacoromânitatea, ca realitate și existență istorică europeană și națională, dar și persoana umană în ipostaza ei de ființă care se autodefineste ca dacoromân, ca dacoromân european, create și cunoscătoare, valorizatoare și luptătoare, care aplică rezultatele ei în practică.

Scopul acestei științe este de a înarma dacoromânitatea, pe fiecare dacoromân, cu elaborările teoretice, metodologice și tehnologice create, necesare în vederea dezvoltării unei autoconduceri științifice în activitatea practică, de a fi contemporani mereu cu propriul lor timp.

Dacoromânitatea este suportul, tot ea trebuie să fie **garantul conștiinței vii, al prezervării și eternizării valorilor temporale dacoromânești** în țară și în lume. *Metoda de cercetare* este o logică dialectică, elevată, bazată pe istoria reală și pe rațiune, împreună cu metoda sociologică, combinate cu cea informațională, sistemică, holistă. Nu sunt excluse și alte metode de cercetare specifice fiecărei științe cu care dacoromânică are părți comune. Mai apropiate sunt metoda *cronologic-istorică-temporală*, metodele științelor sociale fundamentale și particulare, cele *comparative* etc. Nu sunt excluse, însă, nici metodele bazate pe *proferență*, credință, pe intuiție, pe reprezentările transcendente etc.

Părțile componente ale științei dacoromânică în componența conducerii sunt: teoria (ideatică), metodologia și tehnologia.

Ramurile (disciplinele) acesteia sunt, la o enumerare sumară, în ceea ce privește nivelul macro-social, știința dacoromânică avînd în vedere dacoromânitatea de pretudindeni - cea mai vastă și mai complexă; știința dacoromânică în domeniul conducerii social-politice, statului și dreptului - ca filosofie politică și juridică a dacoromânității din România și din fiecare dintre statele ai căror cetățeni sunt cei de identitate dacoromână; axiologia dacoromânică create de valori; dacoromânică economică - în domeniul economic în care obiectivul principal îl constituie creșterea economică și asigurarea eficienței întreprinderii sau unei ramuri economice, a unui grup de întreprinderii, într-o viziune pragmatică (avînd în vedere că rezultatele unor creații se aplică o singură dată, în mod concret, la o situație dată, unii afirmă că n-ar fi decît o aplicație a științei de mai sus și nu o disciplină științifică). În domeniile culturii, al artelor, al tehnicii, al comunicării, al limbii dacoromâne, al sănătății se manifestă ca sociologie, psiho-sociologie, în plan tehnic, tehnologic, militar, folcloric, filozofic, religios, medical, al tradițiilor, al mentalităților, obiceiurilor etc.

Există opinii după care societatea umană se conduce singură, spontan-autopoietic, iar *dacoromânică* ar fi doar o reflectare *post-factum* a desfășurării în timp a apariției și dezvoltării comunității de națiuni

europene, inclusiv a națiunii dacoromâne în plan istoric, economic, social, cultural, lingvistic, geografic, moral, artistic etc. Totodată, sunt și opinii pe baza cărora se urmărește ca prin globalizare să se realizeze o conducere conștientă a comunității de națiuni, iar extensia dacoromânească a acestei ramuri, denumită comteristică (dacoromânistica de tip comterrist), exprimă conștiința științifică a lumii, adică a comunității națiunilor libere ale lumii, pe Terra noastră comună față de lumea care ne înconjoară în cheie dacoromânească.

Cercetările contemporane degajă, de aceea, noi discipline ale științei dacoromânisticii, cum ar fi cele ale europenisticii, comteristicii (globalisticii), cele ale instituției, ale organizației, ale credințelor religioase, ale comunităților naționale europene, regionale, cele ale relațiilor internaționale, ale familiei, ale obștei locale, ale unităților administrativ-teritoriale, microgrupurilor omenești, conducerea oamenilor, a organizațiilor internaționale etc.

Trăsăturile dacoromânisticii. Fiind o știință de *largă anvergură*, are legături complexe cu ansamblul cunoașterii și practicii contemporane pentru că prin aceasta se pun în valoare rezultatele cercetărilor, contribuția aproape a tuturor științelor.

Este o știință *multidisciplinară* (deoarece disciplinele care se întrepătrund contribuie la fundamentarea sa teoretică din diferite sectoare și domenii ale vieții sociale), dar are și un caracter *integrator* (folosește integral teorii, metode și tehnici ale altor științe și discipline împreună cu cele proprii), *coordonator* (deoarece își subordonează și folosește în scopuri de fundamentare și eficacitate, activități practice specifice, discipline și teorii, tehnici și metode proprii și ale altor științe), precum și un rol *cumulativ* (adună și prelucrează, ordonează într-o înlănțuire logică multe cunoștințe, metode și tehnici care realizează sinergia în supraviețuirea dacoromânității, comunității de națiuni europene și ale lumii întregi), *complex, multilateral, multifuncțional, operaționalizant și prospectiv*.

Despre **izvoarele dacoromânisticii și legăturile ei cu celelalte științe** trebuie spus că pentru a putea fi recunoscut drept izvor al științei dacoromânisticii, această formă de exprimare trebuie să îndeplinească anumite condiții cum ar fi: a) să statornicească reguli general-obigatorii pentru viitorul dacoromânității; b) să fie atât stabilite, cât și recunoscute de conducătorii națiunii și/sau de către puterea de stat; c) să reflecte dacoromânitatea și conducerea ei, să se refere la relațiile de conducere ale dacoromânității, la valorile comune acestora; d) să fie scrise ori să reprezinte intuitiv, concret senzorial, simboluri identitare cu relevanță națională și europeană, universală.

Principalele **izvoare** ale științei dacoromânisticii pot fi considerate istoria, știința conducerii, filozofia, economia politică, dreptul, științele sociale și politice în general.

Științele cu care are **legături** strânse dacoromânistica sunt știința conducerii, științele politice, juridice, europenistica, științele economice, matematica, logica, filozofia, sociologia, psihologia, lingvistica, arheologia, teoria generală a sistemelor, informatica, științele tehnice, cibernetica, praxiologia, medicina, birotica, alte științe. Practic, nu există domeniu al cunoașterii și acțiunii cu care să nu aibă legături mai mult sau mai puțin importante știința dacoromânisticii.

Legăturile dacoromânisticii cu alte științe, așa cum au fost ele puse în evidență de către izvoarele recunoscute pentru fiecare dintre ele, se mențin și vor continua să se dezvolte ca urmare a interconexiunilor din cercetările efectuate de-a lungul timpului. Ele se evidențiază în teoria dacoromânisticii.

Dintre izvoarele de importanță deosebită se pot remarca: istoria universală, experiența de supraviețuire în practica politică, militară, administrativă, socială, comunitară a oamenilor politici, de stat, a unor militari, a altor lideri sociali și comunitară. Această experiență de preservare a memoriei naționale, europene și universale se fixează prin acte, documente, memorii, corespondență, alte înscrisuri.

Școlile de dacoromânistică. Diferențiate de fundamente teoretice unice referitoare la conceptele, principiile, metodele, tehnicile și demersurile practice în acest domeniu al cunoașterii, mișcările științifice s-au concretizat în diverse școli simultane, ori paralele sau incidente, uneori chiar contrare celor de conducere, care au permis în același timp unele reflecții creatoare, utile, cum sunt: cea clasică, a relațiilor umane, școala cantitativă, empirică sau neoclasică, a sistemelor sociale, școala sistemică etc. Sunt de menționat: **școala cronicarilor** (de la Rîm ne tragem, expresie care ar fi posibil să se refere și la Roma veche, cetatea ancestrală Roman din Moldova și nu la Roma, capitala Imperiului Roman), **școala ardeleană (romanistică)** care acceptă oarecum dispariția aproape completă a dacilor după războaiele romano-dacice și rădăcinile pur romane ale românilor, **școala eminesciană** (care se centrează pe noblețea valorilor strămoșești și confirmă superioritatea civilizația dacilor: „Totul trebuie dacizat”), **linia deschisă de B.P. Hașdeu** (după comunicarea de răscruce „Pierit-au dacii?” B.P. Hașdeu a precizat că dacii nu au pierit, dar propaganda papală și papistașii au lansat minciuna care domină încă în lingvistică: romanizarea dacilor care, de fapt, ar însemna catolicizarea ortodocșilor zamolsieni dacoromâni), **școala românicității** (după care ar fi avut loc o sinteză daco-romană într-o proporție discutabilă, prin romanizarea dacilor

rezultând românii de azi), **școala ramanică** (*M.Vivekananda*), după care ne tragem de la legendarul Ram ((B)(h)Ra(h)m), **școala rumînilor** (*L.I.Cuejdean*, după care rumîni sunt oamenii din Țara rîurilor, a apelor), **școala getică** a lui *Vasile Pîrvan* (Getica) și a Societății Getica (*Gh.Gabriel*), **școala lui Nicolae Densușianu** - marcată de capodopera sa, *Dacia preistorică*, biblia dacoromânilor și a Academiei DacoRomâne, **școala divină** (*Nicolae Miulescu*), după care Dacia este Dakşa - Țara zeilor, iar dacoromânii sunt descendenți ai zeilor, **școala tracică** sau **tracologică** (după *I.C.Drăgan* - Noi, tracii), **școala dacisticii** a prof. univ. dr. Marin Giurescu, cofondator al Societății cultural-științifice "Renașterea Daciei" din 1.11.1947 alături de acad. Simion Mehedinți și alți universitari la Sarmisegetuza, (**a dacologiei**, ca o continuare a problematicii Ligii pentru renașterea Daciei – dr. N.Copoiu, care evocă periodic cultura vechilor daci la timpul trecut), **școala geților** (*Tudor Diaconu, Ilie Stanciu*, privind decodificarea scrierii geților, conform căreia geții sunt întemeietorii scrisului întregii antichități), **școala dacoromană** (după care plămădeala națiunii s-a constituit din daci și romani, "o sinteză" în proporții aproximativ egale după „semi-romanizarea” dacilor sau "semi-dacizarea” romanilor, care este altceva decît teoria școlii dacoromânești), **școala tuledaciei getoromâne** (geții fiind elita dacoromânilor, dacii fiind oamenii de rînd – de aici numele de *geți* dat de greci elitei dacilor, iar numele de *dac* dat de romani, considerat, se pare, înjositor pentru dacoromâni). Unii datează și decryptează în mire, unghiuri înțelepciunea mesajelor transmise dintre precesiile astronomice de pe cosoni de înaintemergătorii dacoromânilor, obiecte care nu ar fi monezi, ci cărți de aur ale înțelepciunii simbolice, ca și înscrisurile uriașe de pe megaliții din Carpați etc. (*C.Velcescu*). În jurul cercetătorului Constantin Bărbulescu gravitează **școala atlantiților** în care Dacia este Atlantida - colonia zeilor și pămîntul dacilor (a se vedea lucrarea cu același nume, Ed. Antet 2006, pornind de la Solon care afla, la 590 î.Chr., de la preoții egipteni, slujitori ai templului din Sais, că pe la 9 590 î.Chr., o mare putere venită din altă lume se stabilise într-o insulă din Marea Atlantă situată la intrarea în strîmtoarea numită Coloanele lui Hercules - localizată de C. Bărbulescu la Porțile de Fier, pe Dunărea noastră de mijloc). Tot aici, în aceeași școală, independent de inițiatorii ei, cercetătorul Costel Eugen Popescu, prin lucrările *Regatul Titanilor* și *Descoperirea Atlantidei* dezvoltă și aprofundează idei și argumente originale și clare. Un filon cu totul aparte îl susține Gheorghe Șerbana, conform căruia, noi, **dacoromânii, suntem urmașii oamenilor uriași**, ai giganților din Lumea Veche (pe care arheologii o cultează la ordin de mii de ani). De menționat că tot mai multe relicve ale uriașilor sunt descoperite pe teritoriul DacoRomâniei, iar scheletele - probă de uriași sunt sustrate pentru a face averi și a atesta false origini pentru alte nații care nu sunt descendențele lor, pentru simplu fapt că nu se găsesc pe teritoriul lor, ci în DacoRomânia). Mai adăugăm **școala Daciei edenice**, cu documente din biblioteca papală care susține că aici, în DacoRomânia, este grădina Maicii Domnului, raiul biblic al lui Adam și Eva, precum și **școala Romei vechi** (*D. Bălașa*, adevăratul promotor al înțelepciunii zamolsiene în renașterea credinței dacoromânești, înfiul președinte de onoare al Academiei DacoRomâne), după care dacoromânitatea și europenitatea au descendența din cetatea înființată pe vatra actuală a orașului Roman din Moldova (sau Ramidava – cetatea dacică - după *Ptolemeu*), înființată de Roman și Vlahata din Veneția de Sus (Făgăraș), unde cîțiva fruntași politici ai României Mari au încercat să mute capitala (între Brașov și Făgăraș). Există alte multe așa-zise „teorii” vădit antidacoromânești, de justificare a pretențiilor de „descălători” peste un teritoriu vid, ale unor urmași ai unor triburi migratoare, ai căror autori susțin, fără argumente științifice, pretenții cum ar fi acelea că dacoromânii sunt formați și apoi reveniți din sudul Dunării, după ce ei au venit aici adică ungurii (neam ugro-finic asiatic), sau că românii sunt urmașii țiganilor, de unde și denumirea țării România, țara rromilor, iar limba „romani” care nu e alta decît țigăneasca, a țiganilor, ar fi limba românilor, sau că locuitorii de azi sunt urmașii scursurilor Africii din legiunile romane. Roma, capitala Italiei, ar putea fi, astfel, confundată cu capitala rromilor. Mai apoi, s-a acreditat că românii ar fi născuți din fanarioți, balcanici, la sud de Dunăre migrînd apoi în nordul ei și în Carpați, tot un fel de țigani ai Europei etc., fie că, sunt pur și simplu, au apărut *de nu se știe unde*, dar *după ce au venit*, cum ele însele recunosc, din Asia, și *după ce s-au format* popoarele vecine astăzi dacoromânilor. Ideea de bază a acestor denigratori este că dacoromânii ar fi apărut *după* alte neamuri, ba chiar după alte națiuni, falsificînd adevărul despre apariția noastră și cerșind astfel, nedemn, dreptul primului ocupant pe aceste pămînturi a etniei lor, arogîndu-și priorități pentru valori pe care nu le-au creat și care nu le aparțin. Așa sunt răpitate sau negate dacoromânilor evidența anteriorității lor originare, autohtonă și continuitatea acestora pe teritoriul central-sud-est european în Carpați și pe Dunăre (Vechea Europă, Atlantida) – la Marea Neagră. Lupta de idei cu argumente științifice a școlilor dacoromânești contra teoriilor antidacoromânești, precum sunt cele hungariste, panslaviste, otomane, sîrbe, ucrainiene, poloneze, italiene, franceze, germane, rusești, bulgărești, chiar romane reinviolate, din vremea marelui Imperiu Roman, continuă de milenii și azi. Multe idei au revenit în mintea unor „europeniști” de aiurea, ca și ale celor evrei, fără de patrie la acea vreme, care

susțin că aici ar fi patria de rezervă pentru evrei, pregătind România judaică, prin susținerea prezenței evreilor aici din vremea dacilor, ba chiar dinaintea dacilor. Tot astfel, există și "teorii" ale țiganilor – sprijiniți pentru a crea diversiunea "rom", teorii susținute de cercuri evreiești, slave, ungare și anglo-saxone care îi folosesc ca spărgători, dizolvanți de națiuni, folosind aproximativ aceleași „documente”. Susținerile de mai sus nu fac decât să reunească, în esență, toate școlile veritabile contra celor care urmăresc scoaterea dacoromânilor din istoria Europei, negarea drepturilor lor inalienabile, precum și a contribuțiilor lor remarcabile la cultura europeană și universală. După anul 1991, când a fost întemeiată Fundația Tempus, apoi 1995, când s-a constituit legal Academia DacoRomână, din Institutul Național pentru Românități și Românică - INPROROM, azi Fundația Academia DacoRomână „Tempus DacoRomânia ComTerra” (prin contopirea celor două, la 9 mai 2008), a apărut și **școala dacoromânică** contemporană. După aderarea României la Uniunea Europeană, se dezvoltă concomitent școala dacoromânică împreună cu cea a **europenisticii** (școala dacoromână a europenisticii).

Școala dacoromânică europeană are drept fundamente următoarele teze și idei de bază:

- dacoromânitățile ca *europenitate și valorile ei spirituale* (crența zamolsiană, limba, scrisul, artele, filosofia, zodiile, măsurarea timpului, școlile academice de înțelepciune), *probe materiale* (despre primele construcții, tehnici și tehnologii agricole și meșteșugărești, primele unelte de pescuit și minerit, precum și primele arme) au apărut cu mult înainte de 10 000 de ani în Europa Veche, spațiul carpato-danubiano-balcano-pontic și constituie expresia unitară și neîntreruptă a existenței creatoare a strămoșilor autohtoni, a pelasgo-atlanto-ramano-latino-traco-geto-sarmato-scito-vlaho-dacoromânilor din centrul și sud-estul european (vechea Europă), denumită pe scurt „europenitate”; *roirile europenității*, în fapt, ale dacoromânității pelasgico-romanice, au dat naștere etruscilor, elino-grecilor, indienilor, macedoromânilor, persanilor, sumerienilor, egiptenilor, hitiților, caucazienilor, latinilor, sciților, sarmaților, ilirilor, romanilor, troienilor, bizantinilor, a unei însemnate părți care aparținut popoarelor migratoare din răsărit și care au ocupat Europa, teritoriul mediteranean, nord-african, din Orientul Mijlociu și Apropiat, iar ulterior, prin extensie, a imperiilor europene în Americi, Australia, Oceania, Asia până în Filipine, China și Japonia.

- *națiunea dacoromână este națiune primordială europeană, cu spiritualitate proprie încă din vremea Hestiei și a lui Zamolxe* - întîiul unificator spiritual al valorilor precreștine dacoromânești de pe continentul european, întîiul Iisus al dacoromânilor, iar statul național unitar centralizat, suveran și independent, în forma sa antică, preclasică, s-a constituit în perioada marelui rege Burebista - întîiul întregitor de țară, care a reunit marea majoritate a formațiunilor prestatice dacoromânești din ultimul secol al mileniului precreștin, de fapt, al optulea mileniu dacoromânesc și european.

- *influența romană, după ocuparea a mai puțin de 10% din teritoriul Daciei, a fost minoră, atât din punct de vedere lingvistic și cultural, cât și spiritual*. Singurele efecte materiale majore au fost cele economico-financiare, prin jefuirea sistematică a Daciei de bogățiile ei și, în special, a tezaurului dacic folosit de romani pentru a salva o vreme Imperiul Roman falimentar de la colapsul economic și financiar din cauza căruia s-a și prăbușit, și din punct de vedere militar. În fapt, Roma a fost fondată de troieni, urmașii celor de la gurile Dunării de la Istria dobrogeană (Troia mamă) care au fondat Troia homerică; etruscii au roit din vechea Dacie, iar Troia prima a fost întemeiată de către autohtonii dacoromâni. Așadar, romanii sunt nepoții tîrzi ai vechilor daci. Limba dacoromână este limba primordială cu care au plecat de aici cei care au populat Europa, după marele potop din Marea Neagră, limba lui Adam și Eva vorbită de tata Noe. Din limba ancestrală pelasgo-dacă populară (scrisă cu ideograme-hieroglife originale, ulterior cu alfabet propriu) s-au dezvoltat celelalte limbi vechi (sanscrită, avestică etc.), îndeosebi după potopul biblic (aprox. 7 500 î.Chr. declanșat prin revărsarea apelor mediteraneene în Marea Neagră ca urmare a încălzirii Terrei și a topirii ghețurilor, respectiv vărsarea apelor Dunării prin Coloanele lui Hercule (Cazane) spre Marea Neagră, după schimbarea cursului dinspre Marea Adriatică). Limba europeană cea mai cunoscută este dacoromâna care are drept fiică latina europeană ca limbă cultă care a dominat Evul Mediu european și care și de atunci și pînă azi a devenit limba științifică a Terrei - recunoscută universal. Limba pe care o vorbesc oamenii de azi de la țară (țărani, ciobanii de la munte, este limba veche evoluată timp de zece milenii în forma limbii române vii, vorbită în România de azi. Din punct de vedere științific, denumirea limbii române de azi este limba dacoromână, limbă europeană a celei de-a șaptea puteri europene. În fond, dacoromâni sunt strămoșii tuturor popoarelor gintei latine, ai euroindienilor, latinitatea, romanitatea, fiind derivate ale pelasgo-ramano-dacoromânilor. Războinicii Daciei libere aliați cu răzvrățiții localnici au atacat legiunile romane din Dacia ocupată pînă le-au determinat să se retragă după 164 de ani. Soldații romani au rămas în tabere răspîndite în Dacia pe o suprafață de aprox. 10% din teritoriul Daciei (care la vremea aceea se întindea din nord, de la Baltica, la (unele părți precum Iliria, apoi Macedonia, erau în granițele Imperiului Roman), Egeea și Grecia, la sud, de la vest lacul Constanța-Elveția, Adriatică și pînă la est, dincolo de pragurile Niprului,

nordul Mării Negre și al Mării Caspice), adică în zona de unde se exploata aurul dacic, Banat, Munții Apuseni și teritoriul strict de apărare a minelor. Când sub Traian (*Dio Casius*: “să nu uităm ca Traian a fost un trac veritabil”) romanii au cucerit pe daci la Sarmisegetusa n-au trebuit tălmăci (Nicolae Densușianu), pentru că dacii și romanii vorbeau aceeași limbă. Nu demult, s-a publicat teoria evoluției speciei umane pe baza vechimii cromozomiale și s-a tras concluzia că prima femeie ar fi apărut în sud-estul Africii. Egiptul, urmînd țărmul Mediteranei, pe vremea cînd Asia Mică era legată de Peninsula Balcanică, este foarte aproape de Europa. Prof. V. Gordon Childe (Universitatea din Oxford, Anglia), a delimitat pe o hartă leagănul arienilor în spațiul carpato-dunărean în “*The History of Civilization*”, “*The Aryans*”, încă din anul 1993. Cercetătoarea americană Marija Gimbutas (Universitatea din Los Angeles, California), descrie spațiul carpato-dunărean ca vatră a vechii Europe, de unde s-a născut Europa. Mai mult, prof. Leon E. Stover și Bruce Kraig delimitează vechea Europă a mileniului V î.Chr., cu centrul în România (a se vedea “*The Indo-European heritage*” - Nelson-Hall Inc., Publishers, pag.25). Se demonstrează întîietatea și vechimea dacoromânilor în Europa și prin cercetările la nivel cromozomial, în mitocondrie, conform teoriei genomului, în acest spațiu carpato-dunărean, cu aprox. 44 000 de ani au apărut primele 3 femei-Eve și primul bărbat-Adam. Tot mai mulți istorici confirmă faptul că roata, plugul, jugul, undița, căruța (care a devenit simbolul țăranului dacoromân), cu două, trei și patru roți. Căruțele apar pentru prima oară în istorie pe același teritoriu dacoromânesc, caii fiind nelipsiți la muncă, dar și la luptă. *Primul mesaj scris din istoria omenirii este de la Tărtăria*. Primele ferme agricole din Europa sunt tot aici localizate de pe la 6.500 î.Chr. (J. North, “*A new interpretation of prehistoric man and the cosmos*”, 1996). Națiunea dacoromână este națiunea matcă a Europei de azi, iar pelasgo-romanii sunt strămoșii popoarelor latine. *Codex Rohonczy*, cronică dacoromânească, care prezintă scene laice și religioase scrise de la dreapta la stînga și de jos în sus este un document al continuității. *Tăblițele de la Sinaia*, de sub Cogaion, sunt documente-cronici cu imagini, scene și scrise pe tăblițe de aur ale înțelepciunii zamolsiene, fragmente din Testamentul Zamolsian Dacoromân și cronici care atestă Codul lui Zamolse. În bisericile vechi, cultul ortodox se săvîrșea în limba latină vulgară pînă prin secolele XII-XIII, cînd s-a trecut forțat la oficierea cultului în limbile greacă și slavonă, limbi culte, artificiale ale vremii (care, la origine, sunt tot dacoromâne), dar cu timpul s-a revenit la limba veche, originală dacoromânească, atunci cînd au încetat forțăjele istoriei.

- *identitatea dacoromână europeană exprimă în mod științific etnogeneza, dacoromânizarea, denumirea limbii contemporane, iar denumirea României și Moldovei, după reîntregirea țării în granițele ei firești, ar trebui să fie DACOROMÂNIA*, denumire nemuritoare ca și spiritul ei viu, de zece ori milenar. În acest sens, a fost redactat și expediat un set de adrese către Națiunea Română, Președintele României, Parlamentul și Guvernul României, Academia Română și Institutul Cultural Român de către A.D.R. Au fost puse pe Internet, preluate de unele publicații, tipărite în *Revistele Dacoromânității*. În ceea ce ne privește, în ultimul sfert al veacului trecut s-au constituit și amplificat unele preocupări reunite în *școala dacoromână de comteristică și care are drept fundamente teze-idei expuse mai jos*. Terra este un sistem geo-bio-uman de o complexitate maximă, iar valorile lui spirituale (credința, limba, scrisul, artele, filosofia, calendarele, hărțile, tehnica, școlile de înțelepciune), probe materiale (despre măsurarea Terrei, sistemele de calcul folosite de diferite națiuni prin construcții, tehnici și tehnologii, agricole și meșteșugărești, primele unelte de pescuit și minerit, precum și primele arme care sunt, în felul lor, repere spațio-temporale de referință) au apărut cu mult înainte de două milioane de ani și constituie expresia unitară și neîntreruptă a existenței și percepției temporal-spațial comterriste a strămoșilor autohtoni din centrul și sud-estul european (Vechea Europă), denumită pe scurt «începutul umanității, adică dacoromânitatea». Roirile umanității, cum este roirea atlanto-pelasgo-ramano-traco-dacoromână au dat naștere umanității care este unitară în diversitatea ei pe Terra (definită comunitar ca fiind a etruscilor, indienilor, persanilor, sumerienilor, egiptenilor, hitiților, caucazienilor, latinilor, sciților, macedonenilor, romanilor, bizantinilor, unei însemnate părți a popoarelor migratoare din răsărit care au ocupat Europa și teritoriul mediteranean, nord-african, din Orientul Mijlociu și Apropiat. Ulterior, prin extensia imperiilor europene în Americi, Australia, Asia europenitatea a fost prezentă pînă în Filipine și ChinoJaponia. Conceptul *COMTERRA* în percepția dacoromânilor s-a format spiritual încă din vremea lui Zamolse - înfiul unificator spiritual al valorilor temporale ancestrale precreștine dacoromânești, înfiul Iisus al dacoromânilor, înfiul comandor de timp, iar statul național unitar centralizat, suveran și independent, în forma sa antică s-a constituit de-a lungul Dunării și munțiilor din dreapta și din stînga ei, pînă la Marea Neagră și în jurul acesteia, în perioada marelui rege Burebista - înfiul reîntregitor de țară (din dinastia *Yo* a Ionilor). El reunește marea majoritate a statelor dacoromânești din ultimul secol al mileniului precreștin, al optulea mileniu dacoromânesc. Calendarul dacoromânilor este, în fond, cea mai importantă creație temporală a umanității. Din acest unghi de vedere, se consideră că Troia a fost întemeiată de către autohtonii dacoromâni ai lui Tros, iar influențele grecești și romane au fost minore, atît din punct de vedere temporal, lingvistic și cultural, militar, cît și spiritual, fiind ele însele derivate ale dacoromânității. Evident, romanii au avut o formidabilă mașină de război, dar cavaleria tracă - arma ei de șoc - era tracodacă, cea mai bună din lume. Singurele efecte temporal-spațiale de stăpînire materială majoră au fost cele economico-financiare, prin jefuirea sistematică a Daciei de bogățiile ei și, în special, a aurului, tezaurului dacic

folosit de romani pentru a salva o vreme Imperiul Roman – teritoriul cucerit - , de la colapsul economic și financiar din cauza căruia s-a și prăbușit ulterior. În fapt temporal, Roma a fost fondată de troieni; etruscii au roit din vechea Dacie, iar Alaric, autohton din Dobrogea dacoromână, l-a răzbutat pe Decebal și răspuns la distrugerea Sarmisegetuzei de către romani prin jefuirea și umilirea Romei la 410 d.Chr. *Așadar, romanii sunt nepoții tîrzi ai vechilor daci*. Limba pelasgo-dacoromână este limba primordială cu care au plecat de aici cei care au populat Europa pînă dincolo de granițele ei geografice; din limba (scrisă cu ideograme-hieroglife originale, ulterior cu alfabet propriu) ancestrală pelasgo-dacă, populară, s-au dezvoltat celelalte limbi vechi (sanscrita, avestica etc.) îndeosebi după potopul biblic (aprox. 7 500 î.Chr. declanșat prin năvălirea apelor mediteraneene în Marea Neagră, ca urmare a încălzirii Terrei și a topirii ghețarilor). Cea mai cunoscută limbă a lumii, latina europeană cultă este derivată din limba pelasgo-dacă veche. Latina a dominat Evul Mediu și domină și azi ca limbă științifică a Terrei. Limba pe care o vorbesc oamenii de la țară de azi este limba veche evoluată timp de zece milenii în forma limbii dacoromâne vii, vorbite în România și Moldova de azi. Științific și temporal vorbind, denumirea limbii române de azi este limba dacoromână, iar celelalte limbi ale gintei latine sunt derivate ale acesteia. După apariția teoriei originii și evoluției speciilor lansate de Charles Darwin, care a pus în evidență comunitatea sistemică de regn și evoluția în timp a comunităților și influența intercomunitară de tip intergen animal și om, intercon condiționările geografice și biologice au fost dezvoltate rațional. Spațiul pentru lanțul trofic apare evident oare și în materia organizării colectivităților umane? Sclavagismul (dacii nu au cunoscut sclavia pînă nu au apărut romanii, cei care au supus în sclavie, prin foc și sabie, aproape o lume întreagă sub militărosul lor imperiu), colonialismul, neocolonialismul contemporan etc., sînt forme de interferență ale proprietății fizice în spațiul biologic-uman. Identitatea comterristă unică exprimă, în mod științific, etnogeneza, comterizarea, denumirea proprie a actualei mondializări-globalizări, iar denumirea temporal-comterristă a României și Moldovei trebuie să fie DACOROMÂNIA. Prin unitate și continuitate spirituală, de limbă și conștiință temporală, Europa este, de fapt, EURODACOROMÂNIA sau DACOROMÂNIA MARE. Lumea în ansamblul ei ca lume este formată din comunitatea de națiuni de pe Terra, ca suport geografic al ei. Terra ar trebui definită științific COMTERRA, Terra comună pentru toate națiuni, pentru toți oamenii care viețuiesc pe ea, pentru cei care au fost, pentru toți cei care sunt, precum și pentru toți cei care vor veni.

Finalitatea imediată a dacoromânisticii o constituie *ridicarea conștiinței de sine a fiecărui român la nivelul exigențelor timpului contemporan* pe continentul Europa. **Scopul** ei, pe termen lung, este unul asimptotic, de conservare a identității, independenței, a continuității și permanenței dacoromânității prin acțiuni concrete, în lupta pentru eternizarea valorilor temporale proprii de pretutindeni.

Idealul ei coincide cu scopul dacoromânității și se suprapune peste finalități realizabile: *reîntregirea țării în granițele valorilor sale firești*. Studii recente arată că *ramanistica* (de la legedarul Ram) sau *pelasgica* (de la legedarul Pelasgus) reprezintă pre-europenistica. Ea aparține vechilor ramani, pelasgi și urmașii lor și care demonstrează că Dunărea a fost vatră de cultură veche și civilizație înaintea Nilului, Tigrlui și Eufratului, Indului și Gangelui, a Iordanului și a Tibrului. Probabil și a Fluviului Galben, însă pentru că nu s-au întreprins cercetări sistematice de tempologie în aceasta problemă nu mă pot pronunța. Adică pe firul unui fluviu ca vatră de civilizație străveche, ramani (pelasgii) conform ramanisticii (pelasgicii) ar fi în fapt matca născătoare a strămoșilor eurodaci – toți, de la ancestralul Ram se trag -, iar sumerieni, indienii, romanii, grecii, germanicii, slavii sunt frații celor de pe Dunăre și din Carpați. Cea mai veche limbă, mai veche decît sanscrita - este pelasga (ramana) adică (daca veche sau predaca) exportată prin migrația vorbitorilor ei spre băștinașii de pe Ind (vezi *Ramayana* – care reprezintă epopeea roirii euroasiatice a ramanilor spre India), Gange, Tigru și Eufrat (Sumer), Nil, Pad, Rin, Iordan, Tibru etc., - de aici și scrierea cărților sfinte, inclusiv *Biblia* lui Moise al iudeilor (care a fost plămădită, la orizontul temporal, după Zamolse al dacoromânilor, folosind preceptele zamolsiene, ca descendent din triburile evreiești, desprinse la rîndul lor din sumerieni, și care au tot rădăcini pelasgice) și din care a evoluat dacoromâna de astăzi.

Dacistica începe cu Zamolse și se dezvoltă liber pînă la Burebista și Decebal (contemporanul lui Traian - exponent al ramanisticii – parte a europenisticii antice de factură occidentală, spre deosebire de Decebal care era exponent al europenisticii răsăritene, al dacisticii central sud-estice).

Romanistica este *dacistică* (adică ramanistica sau pelasgica) *exportată*, purtată de vechii pelasgo-ramani (de fapt, etruscii) plecați de pe teritoriul Pelasgiei dacice spre apus, pînă în Italia de azi. Peste ei s-au suprapus cei care au migrat, tot din Pelasgia dacică, spre sud, după ce au întemeiat Troia, prin legedarul Aeneas (vezi Eneida, apoi toată istoria și cultura romană clasică pînă la Traian), apoi Roma, prin Romulus și Remus. Dacistica exportată prin apus, devenită etruscica, peste care s-a suprapus cea purtată prin sud de la Troia, devenită *eneistica* legedară s-au reunit în continuitate devenind romanistică. Aceasta a intrat în conflict cu dacistica originală, dacistica-mamă, datorită intrării în faliment a Imperiului Roman care s-a salvat prin jefuirea zăcămintelor de aur și a tezaurului Daciei lui Decebal. Din impactul lor temporal ia

naștere *europenistica*, o reîntoarcere a nepoților la izvoare, cu dacistica autohtonă a lui Decebal, dar numai pe o anumită parte, minoră, în Dacia, în raport cu întinderea demografică a valorilor dacilor dintre Mediterana-Adriatică, Baltica și Caspică-Urali. *Romanistica* a beneficiat însă de o arie de răspândire prin vectorul imperial roman pe întreg bazinul apusean, central, nordic și sudic, estic mediteranean, cu extensii pînă în deșerturile nord-africane și arabe, pînă în Caucaz (Armenia), Siria, Tigru și Eufrat, Persia și Asia centrală (Tibet) pe unde au călcat legiunile romane, dar și în nord pînă în Britania, Danemarca și pe Rin. De fapt, Dunărea și Rinul, dinspre sud au fost văile lor naturale.

În Dacia liberă, zamolsiană, *dacistica* a continuat să înflorească independentă și să reziste în fața romanisticii, de dincolo de malurile nordice ale celor două mari fluvii, Rin și Dunăre pînă la Baltica și Caucaz. Impactul dintre dacistica autohtonă neocupată și romanistica (a dacilor migratori mediteranieni, autonomizați) a avut loc, mai întîi în teritoriile fraților dacoromânilor din sudul Dunării de azi, traco-daco-istro-dalmato-ilirii, aromâni, macedoromâni, vlahii, apoi pe teritoriu vremelnic ocupat de romani în Dacia vreme de 164 de ani. În toată această perioadă, dacii liberi ai națiunii deja constituite au exercitat permanente presiuni războinice și culturale, iar valorile dacilor liberi au armonizat o sinteză nouă asupra spiritului dacoromânilor, ca un altoi imperial pe vechiul trunchi nobil dac decimilenar.

Nu este împlător amestecul lui Burebista în luptele pentru putere de la Roma și nici avîntul eliberator al dacotrăcului Spartacus în vremea în care primul întregitor al dacoromânilor din Carpați repurta victorii unificatoare la nord de Dunăre. Perioada de confruntare pe tărîm politic, militar, al civilizațiilor specifice, dar și de ocupație (în fond, o reîntoarcere a romanilor la origini), a dat naștere **dacoromanisticii** pe teritoriul ocupat care, în continuitatea ei este, în fond, **bizantinistica**.

Filonul dacisticii libere, care a devenit europenistica de azi a continuat în teritoriul neocupat, cu unele influențe din partea romanisticii în primul val (sinteza dintre etruscă și eneică) și apoi în al doilea val a dacoromanisticii (devenită bizantinică prin autonomizare, pînă la căderea Imperiului de la Constantinopol, adică pînă în anul 1453) prin dacoromâniile populare ale dacoromânilor liberi, prin elita boierilor și a familiilor domnitoare de viță veche. Totuși, la vîrf a existat o luptă continuă între ramura bizantină, fanarioții dacoromanizați pe de o parte, și dacoromâni liberi, boierii pămînteni din familiile dacoromâne domnitoare pînă în vremea domnilor pămînteni, pe de alta. Venirea unor principii europeni pe tronul României reprezintă influența eurodacoromană (adică a romanisticii din vest) asupra dacoromânilor din România proclamată oficial de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, în urma aproape un secol și jumătate. A fost aleasă denumirea de România, deși majoritatea fruntașilor politici de atunci doreau denumirea de Dacia (vezi și *Societatea Carpații*), dar marile puteri ale vremii (Rusia vroia o Dacie, Viena vrea o Dacie numai că fiecare sub conducerea lor, nu o Dacie liberă!) se temeau să nu se unească și teritoriile dacoromânești aflate deja sub stăpînirea lor, într-un stat dac liber și independent. Momentul României Reîntregite a fost idealul de veacuri al Daciei Unite.

După proclamarea republicii și retragerea rușilor veniți ca urmare a ideologiei „celei de-a treia Rome și ultime”, dar transformate în „comunism” pentru a acoperi substanța imperială rusă, renaște filonul dacoromânesc național în DacoRomânia. Pentru unii ar exista și un subtil iz imperial care, pe alți dacoromâni i-a pus în gardă pentru a nu se înstrăina filonul autentic al europenității răsăritene pe care îl reprezintă. *Neo-europenistica* ar putea fi europenistica influențată de dacoromânitățile europene actuale în expansiune, sub influența americanisticii. S.U.A., unica superputere a lumii contemporane încă, pînă la ascensiunea Chinei, după implozia controlată a U.R.S.S., exercită influența sa tot așa cum a fost influențată Europa de Imperiul Roman, cînd domina lumea apuseană, după ce a jefuit tezaurul dacilor din europenitatea răsăriteană.

Cît despre *americanistica*, în fapt, o sinteză a valorilor europenității exportate și altoite pe trunchiul americanilor băștinași autentici (cîți au mai supraviețuit genocidului practicat, din nefericire, și de europeni care, prin imperiile create prin cucerirea tuturor continentelor Terrei), are, și ea, influențe serioase asupra europenisticii contemporane. Europenitatea încă mai „curge temporal” în matricea valorilor europenisticii de la începuturi, în ciuda atîtor influențe, ocupări, autonomizări, după fiecare schimbare a raporturilor de forțe în zonă sau răsturnare de lider mondial ori continental, urmată implacabil de războaie locale și mondiale. Așadar, revenind la firul istoric, după retragerea forțată a romanilor din Dacia ocupată parțial și doar militar, pe teritoriul ei liber, cît și cel vremelnic ocupat va continua să evolueze dacoromânistica, de la identitatea veche a țării Dacia, Valahia (de la pelasgian, belagin, blagh, vlagh – valah) la cea modernă de România (raman, rumon, rumân - român), spre cea de DacoRomânia (**român din dac sau dac român, dacoromân**). De fapt, războaiele romano-dacoromâne au început de cînd romanii au debarcat pe coasta dalmantă, în Balcani și au culminat cu jefuirea aurului dacic și distrugerea Sarmisegetuzei. Finalul militar este cunoscut dar Dacia a învins deoarece dacii au condus imperiul prin cei 44 de împărați dacoromani (*Dacia restituta*) dintre care

Galer cel Bătrîn a proclamat Imperiul Dacic în locul celui roman, a înlocuit acvila romană cu lupul dacic în simbolistica stindardelor legiunilor (legiunile dacice își purtau lupul dacic drept stindard) și a adus capitala în Balcani, mai aproape de Dacia, în Dacia, la Sirmium și Salonic apoi Constantinopol. De remarcat că arma de temut a romanilor o constituia cavaleria dacoromână, dacotracă, din care a provenit majoritatea conducătorilor politici romani. Constantin cel Mare, dacoromânul a adus Roma la Constantinopol, tot mai aproape de casă. Pe teritoriul de confluență romană și dacică (defazat, în sudul și nordul Dunării) evoluează însă europenistica în stil clasic. Pe teritoriul vestic, anterior ocupat de romani (Spania, Galia etc.) are loc procesul de europenizare prin imperiile carolingiene până la Sfântul Imperiu Romano-German și Sfânta Alianță. Pe tot teritoriul dacic ocupat de romani are loc reunirea dintre dacoromânistica promovată de dacoromânii de la sud de Dunăre și cei de la nord care, sub influența valorilor promovate de regele reîntregitor Regalian, nepotul lui Decebal, devine europenistica pe întreg teritoriul DacoRomâniei. Când dacoromânistica devine autonomă, după Regalian, și se însușește identitatea dacoromână, se naște practic eurodacoromânistica de tip european sau dacoromânistica în forma clasică, redobândind continuitatea de opt milenii.

Practic, în perioada împăraților dacoromâni, a aducerii Capitalei Europei la Constantinopol mai aproape în Dacia și, în special, după reîntregirea DacoRomâniei de către Regalian, a lui Galer cel Bătrîn, dacoromânizând romanitatea vestică în esența ei, precum și a lui Galer cel Tânăr, până la căderea Constantinopolului, are loc procesul de reunire-întregire a valorilor originale, vechi, ale dacisticii în cele derivate ale romanisticii în tiparele actuale ale eurodacoromânisticii. Locuitorii din țările central est-europene și sud-balcanice sunt continuatorii de drept și de spirit ale dacoromânilor ancedrali.

Dacoromânistica include, așadar, trei componente: a) *dacistica originală*, b) *dacoromanistica* (sinteza dintre dacistica exportată ca etruscă și ca troianistică homeriană – de la Troia fondată de pelasgo-romanii de la gurile Dunării, devenită eneistică pentru Roma, apoi, devenită romanistică de la Roma lui Romulus și Remus la cea a lui Traian) și aceasta din urmă reunită, la rîndul ei cu dacistica originală din teritoriile pelasgo-dacice ocupate de romani la Dunăre, inclusiv pe teritoriul vremelnic ocupat (în Banat, Apuseni, Oltenia) și c) *românistică* (adică dacistica din Dacia liberă care a rezistat chiar și evului mediu în totalitatea lui, în ciuda marilor migrații devastatoare din Asia, prin dacoromâniile populare, apoi prin statele valaho-moldo-transilvane și după Unirea de la 1 Decembrie 1918, sub denumirea de România Mare, până azi în România și Moldova, precum și comunitățile compacte de dacoromâni de dincolo de granițele politice ale acestor state dacoromânești).

Bizantinistica este o parte integrantă a dacoromânisticii, în haină bizantină, o sinteză dintre romanistică și dacistică pe teritoriul de la sud de Dunăre ocupat și rămas sub influența Bizanțului până la căderea sa, din 1453. A existat o perioadă în care dacoeuropenitatea de pe teritoriile libere ale DacoRomâniei și dacoeuropenitatea de pe teritoriile Bizanțului (bizantinistica), atât de la sud de Dunăre, cât și romanitatea din întreg Imperiul Roman de apus, apoi prin imperiile evului mediu european, au cooperat frățeste în fața expansiunii triburilor asiatice apărute din centrul Asiei, prin Asia Mică sau din Orientul Mijlociu și Apropiat. Semnificativ este faptul că goții adică dacoromânii de la Dunărea de nord au roit năvălind în dacoromânitatea vestică, parcă pentru a răzbuna jaful imperial roman asupra dacoromânității matcă din Dacia clasică, antică.

Exponentele ale unui alt trunchi de cultură, cel asiatic, trunchiul chinez avînd, la bază cultura chineză (și iradiantele sale central, sud și est-asiatice, către Siberia, Coreea, Japonia, Vietnam și Indochina, precum și cele mongole, turcice, arabe, ocupînd teritorii din apropiere sau în interiorul Europei, chiar imperii), ele au determinat evoluții semnificative din punct de vedere politic și cultural.

În opinia noastră, doar două trunchiuri sunt semnificative pentru cultura umanității cel eurodacoromânesc (care include și euroindianistica și cultura tibetană, cea africană, australiană, neozelandeză și americană) și cel chinoasiatic care privește Asia centrală, popoarele Siberiei, Coreea, Japonia, Indochina etc.

Cultura mongolo-altaică turcică și tătară, ulterior arabă par a fi din trunchi distinct intermediar cu rădăcini central-asiatice cu contribuții importante la cultura universală. Tot atât de adevărat este că unele dintre catastrofele umanitare, jafurile fără precedent (de ex. căderea Constantinopolului, arderea Bibliotecii din Alexandria) și, de multe ori, schimbări dramatice din punct de vedere genetic-ereditar, religios, lingvistic și de comportament au influențat atât trunchiul chinez asiatic prin stăpînirea lor asupra Imperiului chinez de sute de ani, cât și trunchiul dacoromânesc cu stăpînirea tot de sute de ani a estului balcanic european.

În vremea lui Mihai-vodă Viteazul a fost posibilă pentru scurt timp reîntregirea DacoRomâniei. Așadar, s-au produs mai multe reuniri între dacistica autohtonă și romanistica exportată prin roire, pe de o parte, și dacistica autohtonă și romanistica modernă cu influențe vest, est-europene, americane (ele însele derivate din europenismul medieval și modern) și altele, pe de altă parte, care, pe teritoriile ocupate de romani au devenit dacoromanistică,

deoarece izvoarelor lor comune vin de peste 10 milenii. Pe scurt, dacistica și-a urmat calea liberă, decimilenară, la nord de Dunăre, iar în teritoriile ocupate de romani ea a devenit dacoromanistică; redacizarea dacoromânilor readuce europenitatea unică a dacoromânilor de azi. Firul dacisticii originale se împletește, în timp, cu diverse variante ale sale, inițial exportate, apoi întoarse ca bumerangul, după care firul reîmpletit devine mai bogat, cu ramuri crescute pe întreg continentul și chiar pe alte continente. De aceea, denumirea *dacoromân* este cu atât mai îndreptățită cu cât totul provine din rădăcina dacă. Ea se adaugă percepției de azi de românitare, mai ușor de recunoscut, mai ușor de înțeles de către cei care, astfel, își văd originea decimilenară într-un singur cuvânt, pur și simplu. Dacoromân – un cuvânt care face un arc peste timp: identitate, limbă, vechime, teritoriu, cultură, spiritualitate, credință zamolsiană. În istoria Europei am intrat cu războaiele romano-dacice, de aceea **etnonimul dac** este dominant peste cele precedente și următoare. Dacă prin greci s-a intrat pașnic în istoria Europei și a lumii cu **etnonimul get**, cu romanii a fost o intrare sângeroasă, consemnată în cronicile vremii peste timp documentată prin Columna lui Traian și Decebal care reprezintă primul film săpat în piatră dovadă prezentă și azi a unor lupte legendare, fratricide, ale strămoșilor noștri.

Acesta este temeiul imagologic pentru etnonimul **dacoromân**.

În Calendarul dacoromânilor în care ne aflăm în cel de-al treisprezecelea mileniu dacoromânesc, cu aceiași identitate în continuitate neîntreruptă este tot fenomenul temporal de *dacoromânitare*.

Tot convențional, cuprins în fenomenul *dacoromânitare* pot fi denumiți *predaci* acei atlanto-pelasgo-ramani de la începuturi pînă la 10 000 î.Chr., *daci* pe cei de la 10 000 pînă mijlocul mileniului I după Christos) și *dacoromâni* de atunci, pînă astăzi și în viitor. Europenitatea prin dacoromânitare, pentru că în esență se suprapun, a devenit un focar de cultură de prim rang și universal influențînd istoria lumii de peste 10 000 de ani. Europenistica de azi, puternic universalizată, merită o recunoaștere pe măsura valorilor create și promovate în istoria lumii, conform valorilor culturii și civilizației sale, pentru că exprimă esența dacoromânității. Ea include europenistica Vechii Europe (dacoromânistica răsăriteană ancestrală), dar și romanistica, germanistica, hispanistica, cultura Italiei, Franței, Angliei, Scoției, țărilor scandinave etc.

Eurodacoromânistica este, de fapt, o nouă reunire a spiritului european de la Atlantic la Tibet inclusiv India, despărțit în: occidental, de mijloc și de răsărit. Aici, în Europa, are loc un nou impact al dacoromânisticii cu europenistica Uniunii Europene care va continua din spațiul României europene spre cel al Moldovei și al dacoromânității comunităților noastre de pretutindeni.

Euroatlantistica face joncțiune între europenistică și americanistica nord-americană (a nu se confunda Atlantida din Carpați cu America de Nord și Oceanul Atlantic). În prima parte este originea, în a doua, denumirea luată de la originea ocultată. O impunere forțată ar rupe continuitatea elementului dacoromânesc autentic și autohton și ar complica însăși existența dacoromanismului din vest. Statele, ca instrumente politice al europenității, pot fi absorbite parțial în U.E. ca Europă a națiunilor (personal, am rezerve față de un suprastat, deși perspectivele par deschise pentru toate variantele posibile), teritoriul locuit de europenitate se poate micșora sau mări, pot dispărea generații, populații prin genocid, prin războaie etc., europenitatea și valorile ei însă, niciodată.

Dispariția statalității la națiunile din Europa ar pune în pericol politic națiunile europene. Europenii nu vor rezista fără stat național. Nu acest lucru ar dori Europa, poate alte națiuni, neeuropene. Așa-zisa renunțare liber consimțită la statul național nu ar fi decît o trădare fățișă a intereselor vitale ale europenității de către un grup de indivizi ajuns la putere prin minciună, violență, fraudă, corupere morală cu sprijin extraeuropean. Renunțarea la atributul esențial al suveranității înseamnă încetarea existenței celui stat creat ca un veritabil scut de apărare al propriei națiuni europene și anti, ne-european, moartea spiritual-politică a acelei națiuni care ar duce la slăbirea treptată a europenității, destrămarea, dezarmarea, dezmembrarea, dispariția statului-națiune, dizolvarea ființei naționale autentice într-un amalgam iluzoriu și inert. Ar fi începutul sfîrșitului europenității, al fiecărei națiuni europene.

Dreptul la dacoromânitare - component de spirit al dacoromânisticii face parte din *jus cogens gentium* ca valoare imperativă eternă, unică, inderogabilă, imprescriptibilă, supremă.

Dacoromânistica poate fi percepută în mai multe ipostaze:

-ca *religie străveche* pentru că *dacoromânii* au crezut întodeauna în Zamolse, în nemurire, că sunt nemuritori - ori aceasta este esența religiilor lumii, a oricărei credințe. Zamolse este anterior lui Moise. Zamolse este Dumnezeu-fiu spiritual al DacoRomâniei, întîiul Iisus al dacoromânilor, un prim-zeu al cunoașterii umanității. Christos însuși a învățat de la paleocreștinismul zamolsian. Textele sfinte au fost dezvoltate, traduse, transferate, captate, interpretate, transformate și apoi exportate către alții, cu alte sensuri și pentru a sluji interese ale altor lideri care, prin viclenie și-au însușit acest tezaur ca fiind creația lor, în folosul lor. O națiune fără Dumnezeu – ca patrie spirituală nu poate

supraviețui ofensivei în planul spiritual și material de azi al globalizării valorilor unei singure națiuni (sau grup de națiuni dominante). Componenta creștină de sorginte zamolsiană este parte integrantă a identității europene, cu toate variantele sale, un spațiu spiritual creștin-zamolsian.

-ca *istorie, filosofie, psihologie, psihologie socială și sociologie* Ea va trebui să dăruiască europenității o Enciclopedie DacoRomână, un manual al bunului dacoromân, ca o cunoaștere în cheie zamolsiană a lumii în limba lui Zamolse.

-ca *o Biserică Națională DacoRomână*, întemeiată pe originea primordială a simbolurilor creștine. Scopul ei: reînnoirea la paleocreștinismul zamolsian monoteist și re-europenizarea creștinismului de la obârșia lui, la credința veche în nemurirea spirituală a omului ca om. O biserică universală este în esența ei antinațională pentru celelalte națiuni și pro-națională pentru națiunea mamă.

-ca *ideologie a valorilor*, reflectată în spiritualitatea liberă mitologică, într-o tablă a valorilor specifice europene, corespunzătoare nevoilor moral-culturale ale oamenilor din România. Carta europeană a drepturilor omului reflectă adevărata tablă a valorilor europene și dacoromânești, ca factor unificator, ca numitor comun al națiunilor și indivizilor de pe continent. Toți dețin în comun un set de valori pe care fiecare îl respectă și îl apără în comun.

-ca *istorie a fenomenului dacoromânesc* - o istorie a predacilor, dacilor și dacoromânilor de la orizontul celor 10 000 de ani.

-ca *o preistorie a dacoromânilor* - un catalog al acțiunilor imemorabile ale pre-europenilor de acum 80 000 ani pînă la orizontul a 10 000 de ani, în contextul preistoriei universale, care ar pune în evidență prioritățile înaintemergătorilor;

-ca *limbă* – dacoromână; două limbi au influențat în mod special Europa, *latina și greaca*, ambele cu rădăcini euroindiene din Vechea Europă, adică din spațiul carpato-dunărean, iar acum *engleza*, deși *dacoromâna* a fost și a rămas una dintre cele mai vechi limbi ale Europei, mama sanscritei, euroindienilor; cu un alfabet străvechi care a stat la baza celor cunoscute în Europa și Orientul Apropiat și Mijlociu antic; de aici pelasga (ramanica), sanscrita, egipteana, latina ca descendente - extensii ale limbii dacoromâne, limba matcă europeană. Latina rămîne limba științifică a europenității și chiar a lumii. Engleza și chineza par a intra în globalizarea preconizată. Numai chineza rămîne cea mai vorbită limbă maternă de pe glob, iar spaniola crește în ritm accelerat.

- ca *armă ideologică* ea trebuie să ajute pe dacoromâni să recucerească locul pe care-l merită în concertul mondial de valori și de idei ale lumii care să-i facă nu numai să creadă, ci chiar să asigure fiecărui european capacitatea de a realiza că este propriu stăpîn al timpului său, fără complexe sau limitări impuse de alții.

Respingînd exclusivismul religios, fără a fi agresivi, doar militanți pentru rededeșteptare, dacoromânii au nevoie de o redacoromânizare naturală. Astfel, aici coexistă, alături de europenistica zamolsiană și celelalte credințe.

În *psihologie*, dacoromânistica exprimă legile și faptele psihice ce se manifestă prin procese trăsături, stări, caracteristici și structuri psihice, cu dezvoltarea acestora în vederea înțelegerii și folosirii în practica formativă de ameliorare a naturii ființei umane; are în atenție comportamentele umane, structura motivațiilor care le animă, fiind multivalentă. Ea studiază caracteristicile psihice, le diferențiază la personalități sub aspectul organizării și investigațiilor psihice care le caracterizează. Ca psihologie aplicată ea ajută la utilizarea metodelor psihologice pentru soluționare multiplelor probleme ale vieții individuale și colective - teste, tehnici, principii de evaluare în sistemului nostru de valori. Verticala psihologiei sociale se referă la influențele pe care le au societatea europeană în ansamblu și grupurile sociale asupra structurilor psihice și a dezvoltării lor la om, la vehicularea valorilor sociale, morale, culturale de mentalitate și de receptivitate a progresului și civilizației europene etc.

- ca *o cosmologie*: Țara *Havila*, așa cum este scris și în Biblia evreiască, aici, în Carpați a fost și va rămîne buricul pămîntului, centrul universului uman, continentul primordial locuit. Este posibil ca alte civilizații, mai vechi, să fie găzduite de Europa și chiar de alte continente. Deocamdată, după datele existente, Europa este și rămîne leagănul culturii și civilizației contemporane.

Prin mitologia europeană născută în Carpați, preluată de greci din Dacia în panteonul lor, lumea, umanitatea ia contact cu cerul, cu galaxia, cu întreg colțul de univers. Poate fi imaginat mitologic ca loc original al întregului univers spiritual uman.

-ca *simbolistică, mitologie, tempologie - știință a timpului, ca știință și artă a conducerii*.

În simbolistica veche, dacoromânii disting prin cultura veche dacoromânească: coloana infinitului, șarpele cu cap de lup dacoromân - zmeul, vulturul, balaurul, Făt-Frumos, Ileana Cosînzeana, simbolistica ancestrală țărănească, *Gînditorul de la Hamangia și soția sa*, simbolul omului răstignit unic în universul infinit avînd în cap Terra (preluat de la secția Tempus a Academiei DacoRomâne), Sfinxul dacoromânesc

din Bucegi ca simbol al eternității luptei și nemuririi dacoromânești, șlefuirea naturală a inteligenței națiunii și ca semn al locului sfânt al Terrei (dacă în Egipt a fost construit de om, aici natura este cea care l-a construit și ne-a dat semn magic al eternității al destinului nostru).

Adînca înțelepciune - va fi diseminată prin Enciclopedia DacoRomână, o carte de căpății a valorilor europene. Tăria ei constă în a restitui, a păstra așa cum am fost, cum sunt, unici, adevărați și dreپți, harnici și înțeleپți, europeni, creatori de roieri europene și mondiale, de valori autonomizate.

Acțiunea dacoromână va exprima manifest fapta din punctul de vedere dacoromânesc și european asupra problemelor globale ale lumii în care trăim, pentru eternizarea valorilor dacoromânești. Uniți prin interese și idei comune cu caracter național, dacoromânesc, european și democratic, umanist și comterrist, acțiunile în fapt pun pe primul plan, în mod simultan și în concordanță, atât interesul național dacoromânesc, cât și interesul națiunilor europene libere și egale în drepturi și obligații. Aceste interese coincid mereu când este vorba de soarta propriilor cetățeni ca și a națiunilor în fața întregii europenități și a umanității.

Calendarul dacoromânilor este conceput ca măsură a timpului încărcat cu sărbători și comemorări, prin care se rememoreze valorile, purtătorii de înțelepciune, jertfele dacoromânești în istoria națiunii, pe cei care au dăruit omenirii descoperiri, invenții, inovați, idei și creații noi. Este cunoscut că geții au avut cel mai bun calendar, iar Dionisie Exiguu, născut pe meleagurile dacoromânești de la Marea Neagră, a reușit să realizeze Calendarul universal actual.

Mitologia europeană, dacoromână va fi reconstruită, dezvoltată și întemeiată pe universul actual de creație mitologică, modernizat.

Istoria dacoromânilor - carte de căpății a tot ceea ce înseamnă dacoromânitate în vatra strămoșilor - preistorie, istorie veche, antică, medievală, modernă și contemporană este un catalog al acțiunilor și inacțiunilor istorice în contextul temporal universal. Vechii europeni și cei de azi sînt, ca și dacul și românul, de fapt, ipostaze ale aceleiași națiuni.

Dreptul dacoromânesc - ca matematică a vieții sociale vechi este mai vechi decît cel roman, este fondat pe legile belagine date de Hestia lui Zamolse - *primul legislator al geților*. Dreptul european – continental și anglo-saxon își au rădăcinile filosofice în acest drept vechi.

În domeniul esențial identitar, dacoromânistica (alături de europenistică), va figura, probabil, nu peste mult timp, în programele aprobate de stat ca materie de examen la capacitate, bacalaureat și la facultăți, alături de matematică și limba dacoromână. Această materie ar trebui predată alături de celelalte materii și necesită a fi introdusă ca materie de examen pentru obținerea cetățeniei române, iar europenistica drept reper pentru oricine vrea să obțină cetățenia europeană a unui stat membru U.E.

Senatul FADR”TDC” acordă titlul de *doctor în dacoromânistică* unor străluciți creatori care studiază și cercetează teme recomandate în revista A.D.R. pentru a stimula școala de dacoromânistică în România, Moldova și comunitățile dacoromânești din întreaga lume. Doctorii în dacoromânistică au dreptul și obligația de a fi îndrumători de doctorate pentru atestarea în serii de cîte 7 personalități marcante, semnificative și încurajarea cercetărilor în acest domeniu vital al conștiinței naționale temporale, al identității și cunoașterii în general.

- ca *sistem integrat, dacoromânistica* promovează cele șapte valori țintă ale eternității dacoromânității: 1. să cauți adevărul și să lupti pentru a fi spus oamenilor; 2. să găsești calea adevărului și să lupti pentru a ajuta și pe ceilalți să o folosească; 3. să creezi valorile timpului tău și să lupti pentru a fi promovate pentru contemporanii tăi; 4. să îmbogățești simțirea omenească și să lupti pentru a face cît mai mulți oameni fericiți; 5. să înveți 7 sihaștri tempusieni înțeleپți întru Zamolse, 7 dacoromâni eminescieni și 7 cavaleri luptători burebistani să cunoască și să lupte pentru adevăr, dreptate, bine și frumos, pentru eternizarea valorilor dacoromânității; 6. să fii exemplu pentru toți și să lupti pentru a face viața curată, cinstită și cumpătată, într-o lume mai bună și mai dreaptă; 7. să fii capabil de sacrificiul suprem, dacă va fi nevoie, pentru eternizarea valorilor temporale ale dacoromânisticii, tempologiei, comteristicii și europenisticii, pentru fericirea aproapelui și a celor ce vor veni, pentru națiunea dacoromână, europenitate și umanitate.

Dacoromânistica poate fi tratată ca: a) **acțiune**; b) **activitate**; c) **și ca proces de conducere**.

Acțiunea de a dacoromâniza - reprezintă actul fizic sau intelectual exercitat de subiectul conducător asupra subiectului condus care este dacoromânitatea; este o acțiune majoră deoarece are ca obiect alte acțiuni (sau inacțiuni) pe care aceasta le stimulează, le interzice, le controlează sau le corectează.

Activitatea de dacoromânizare - cuprinde ansamblul de acte și acțiuni conștiente de trezire a conștiinței sau de promovare a voinței dacoromânilor asupra identității unei comunități a dacoromânității. Ea poate fi definită astfel ca o funcție de sistem determinată.

Privită ca *proces* - dacoromânistica se constituie dintr-un ansamblu în etape de activități exercitate de subiectul conducător și cunoscător asupra subiectului condus (dacoromânitatea): a. de transformare a

subiecților, în conformitate cu obiectivele și scopurile dacoromânilor; b. elaborarea deciziilor și ultima, c. munca organizatorică pentru aducerea lor la împlinire. Dacă privim procesul de conducere de la punctul de plecare la cel final distingem momentele acestuia: înțelegerea lui și trecerea la executarea lui.

Știința dacoromânisticii dobândește, de aceea, tot mai clar, pe drumul ei de la intuiție, de la artă la știință și de la știință la conștiință, un grad avansat de integrare a cunoștințelor din alte științe, specializându-și treptat propriul tezaur de cunoștințe. Se poate aprecia că această știință sintetizează multe alte domenii ale științei fiindcă, în cele din urmă, de rezultatele aplicării acestora în practică, de modul în care își exercită dacoromânii rolul istoric, pot depinde domenii largi ale întregii vieți sociale, după cum bine s-a înțeles din evenimentele de la sfârșitul secolului trecut și primul deceniu al celui de-al XXI-lea. Ca știință nouă, dacoromânistica și-a câștigat statutul de știință autonomă sub influența unor factori importanți, cum sunt: interferența științei, tehnicii și tehnologiei cu creșterea interconexiunilor fenomenelor naționale, europene și internaționale, accelerarea procesului de apropiere a națiunilor, necesitatea valorificării mai rapide a materialului faptic acumulat pe plan național și internațional în practică de conducere a dacoromânității și europenității, progresele științelor noi și clasice, apariția și dezvoltarea unor teorii, concepții, doctrine și idei controversate despre identitatea națională etc.

Nu trebuie confundată știința dacoromânisticii cu practica unora care au afirmat-o doar, fără să o aplice „ca la carte” în viața națiunii. Trăgând învățăminte atât din reușitele, cât, mai ales, din greșelile unora dintre înaintași sau contemporani, se va putea evita ca dacoromânii, în viitor, să mai sufere consecințele nefaste ale unor pseudo-științe în conducerea înțeleaptă a ideilor, stărilor, fenomenelor, proceselor și, în general, a viața dacoromânității.

b. Dacoromânismul. În 1936, marele prof. acad. C.Rădulescu - Motru a publicat, în colecția Biblioteca de filosofie românească, lucrarea *Românismul – catehismul unei noi spiritualități*. După aproape trei sferturi de secol, putem reconstrui dacoromânismul pornind de la dacoromânistica lui Densușianu, Hasdeu, Eminescu, a altor mari oameni de cultură ai României aflate în criză identitară indusă de o globalizare care se dorește suprapunerea unei singure culturi, a unei singure filosofii, a unui singure table de valori, după unii, cea a iudaisticii universale. Românii au nevoie de o nouă spiritualitate care să scoată la lumină virtuțile unei națiuni vechi, create de spiritualitatea Hestiei și a lui Zamolse, dinainte de vremea lui Burebista, care să corespundă și să răspundă noilor provocări ale modernității contemporane, pornind de la o cunoaștere de sine mai profundă a celor 10 milenii de existență neîntreruptă în vatra strămoșească. Azi, se pune problema existenței noastre ca națiune *versus* globalizare. Va supraviețui națiunea dacoromână acestei provocări care presupune a avea finalizare în crearea unui guvern mondial, a unor instituții supra naționale globale? Cu milioane și milioane de conaționali răspânziți în toată lumea, unii de bună voie, alții de nevoie, după un loc de muncă rentabil, ori pur și simplu, luându-și traista în băț și plecând aiurea în lume ca să trăiască, România va pierde sau va câștiga din această provocare? Ce să facă statul român, ce să facă națiunea noastră pentru a menține omogenitatea în centrul țării, în vatra strămoșească, să-și țină românimea alături lângă vatră, să nu-și lepede limba, identitatea, cultura, pământul, tradițiile și obiceiurile, datina, portul, dansul, credința și spiritualitatea specifică în lumea largă și să își mai îndeplinească și idealul Reîntregirii în granițele firești? Iată numai o parte din problemele vitale cu care se confruntă România de azi, cu visteria secătuită, îndatorată peste puteri prin manopere corupte, oculte ale unor indivizi fără scrupule, din țară și din străinătate, cu economia la pământ și cu proiecte aflate în derapaj, în întârziere, fără perspective optimiste și, mai ales, fără soluții vitale viabile, absolut necesare. În acest timp de criză indusă, provocată, copleșitoare, cu fenomenul corupție la cel mai înalt grad, de la cel mai mic funcționar public până la primii magistrați ai țării, cine să gândească, cine să aplice tratamentul necesar unei României sleite de puteri, secătuite de resurse, înstrăinată la ea acasă și, mai ales, furată de proprii ei aleși? Reducând în câteva cuvinte tabloul crizei națiunii am putea spune despre dacoromâni: ne-am învins, ne-am învins! În secolul trecut, mai întâi naționalismul, apoi românismul au salvat unul după altul ceea ce s-a mai putut salva, renăscând din propria cenușă, din dezastru istoric. Dar acum, în secolul XXI, ce ideologie, ce *-ism* ca ideologie sau *-istică*, drept știință mai poate salva România cu adevărat de la catastrofă? Să nu uităm *nici naționalismul, nici românismul* acelor vremi, dar nici falimentul catastrofal al anului 1940. Cum ne-am salvat? Acum, spectrul unui nou 1940 plutește în aer. Și nu este o glumă, o figură de stil, o spaimă indusă doar pentru a deveni mai interesanți. Cine știe bine situația României, starea Europei în contextul global, nu poate să nu se cutremure la conștientizarea adevărată a Stării Națiunii Române de la sfârșitul secolului trecut și până la mijlocul celui de-al doilea deceniu al secolului XXI. Fiecare om care gândește optimist consideră că, așa cum am rezistat noi până acum, atâtea milenii, trebuie să rezistăm și de acum încolo cel puțin pe atâtea. Naționalismul a fost cel care a făcut România Mare suverană și recunoscută de națiunile mari ale lumii. Ce va putea sta, oare, la baza dacoromânismului mileniului III? Avem nevoie de o cheie nouă ca armă a eternității noastre

decimilenare, prezente și mai ales viitoare.

Trebuie să ieșim din paseism, chiar și din dacologie (ca știința despre daci la modul trecut) și să depășim prezentul printr-o viziune multimilenară, nu numai milenară sau prin secole. Apare ca o necesitate istorică să ne imaginăm un set de principii, reguli, teorii, concepte, idei, simțăminte, angajamente, percepții, credințe, eresuri care să ne întărească moral, să ne fortifice, să ne ”mintă” (să ne amăgească frumos, dacă e nevoie, iar câteodată este nevoie de un astfel de drog istoric), ca să trecem cu bine peste această uriașă provocare – experiment la care este supusă România fără voia ei.

Lumea este în mare și rapidă schimbare și continuă să se schimbe sub ochii noștri mai repede decât putem pricepe fiecare dintre noi și toți împreună. Secolul XXI va fi mișcat de o nouă spiritualitate, de un nou ideal și de o nouă concepție despre lume și viață. Fiecare generație, fiecare secol are idealurile, eresurile și aspirațiile specifice oamenilor din vremurile noi. Trebuie să construim un viitor, o speranță pentru toată dacoromânitatea de pretutindeni, nu numai din vatra strămoșească. Globalizarea ne-a prins sfișiați, cu zidul Berlinului transmutat peste Prut. La Prut (sper, poate, în curînd, pe Nistru, deși am prefera pe Nipru, pe Don sau Volga, sau deloc, dincolo de Urali pînă la Pacific) se întîlnesc sisteme politico-militare diferite, Asia și Europa, interese geopolitice și modele culturale oarecum diferite, deși Europa se întinde, teoretic, pînă la Urali și Caspica. Un viitor pentru toți dacoromânii cu care ne învecinăm ca dacoromâni, pentru că ei sunt tot ai noștri și noi suntem și vom rămîne tot ai lor. Nu este vina lor că statul român, la acea vreme nu putut să suprapună granițele politice peste cele etnice nici la nord, nici la est, nici la sud, nici la vest.

Cum să rezistăm cu identitatea noastră, prin spirit, prin culturală, prin limbă, prin felul de a fi, dincolo de ziua de azi, de mîine? Românismul lui C. Radulescu-Motru este, a fost pentru secolul trecut. Dar românismul lui nu și-a epuizat idealurile și tezele odată cu secolul său. Unele sunt actuale, altele sunt depășite. Este necesară o clarificare a celor împlinite și a celor în curs de împlinire, ori depășite de vreme. Spunea Rădulescu-Motru că **spiritualitatea care a stăpînit gîndirea și fapta românească, de dinaintea marelui război (adică primul război mondial!), a fost fără discuție naționalismul. Azi, naționalismul altora este urît de marile puteri, acele puteri, de regulă, federale, dar și de state-națiuni puternice, ele fiind mai naționaliste ca oricînd și mai ales față de oricare națiune mică și mijlocie. În fond, naționalist este cel care ține la propria națiune, care este patriot, adică ține la patria lui. Patriotismul și naționalismul sunt așadar fenomene care probează dragostea naționalistului de propria națiune, a patriotului de propria patrie.** Europa s-a născut naționalistă, cu state-națiuni și cetățeni patrioți - naționaliști. Azi, dacă pronunți numai cuvîntul național, ori naționalist se sperie lumea bună a Europei occidentale categorisindu-te fascist ori extremist. Acolo, la ei, e voie să fii, să faci, nu numai să pronunți aceste cuvinte. Uniunea Europeană se vrea acum antinațională, unii o văd supranațională în antinaționalismul propus și chiar sunt mulți care o vor supranațională. Estul european vede supranaționalul în vest, ca și cum ar fi două Europe, una, soră mai mare în vest și alta, soră mai mică, în est. Estul n-ar voie, vestul este și acuză estul dacă vrea să fie ca el. Mulți se întrebă, ce s-a integrat, cine s-a integrat în cine? S-au integrat națiunile sau statele ca organisme politice ale unor națiuni? În fond, se confundă națiunile cu statele, intenționat sau nu. Un stat supranațional ar vrea o parte dintre făuritorii proiectului european să fie, dar nu și pentru, peste națiunile lor. Și atunci, ce-i de făcut? Europa față de S.U.A.? Culturile europene sunt distincte, primordiale, nu se amestecă, nu se pot compara cu modelul federal american. S.U.A. s-a născut altfel decât Europa, din Europa, însă. Dacă s-a proiectat astfel, finalitatea U.E. este nulă, existînd firav încă o vreme, apoi se va dizolva lent și sigur, sau brusc și sîngeros ca în războaiele mondiale precedente. Pare o comunitate de națiuni distincte, care, în condițiile geopolitice concrete, generate de presiunile nord-americane hegemoniste și de riscurile și amenințările U.R.S.S. respectiv, ulterior, ale Federației Ruse de la răsărit, s-a unit treptat pentru a-și prezerva valorile naționale, pentru a se apăra de agresorii geopolitici care sunt superputerile din vest și din est. A fost, o vreme, vorba de o entitate euroasiatică integratoare cu proiect de *casă comună* de la Atlantic la Vladivostock – iar Federația Rusă încearcă să transpună o himeră un proiect euroasiatic – adoptînd o stemă de vultur cu două capete unul spre Europa și altul spre Asia. Rusia, ori este europeană, ori este asiatică, altfel este artificială. Ori se sfarmă în zeci de stătuțe această federație ca de altfel toate federațiile care oprimă națiunile cum s-a demonstrat de-a lungul istoriei, mai devreme sau mai tîrziu.

România a aderat la un club care a început să coaguleze în jurul unui proiect care pare, de ceva vreme, a nu mai fi al statelor suverane și independente sau al națiunilor libere și suverane. *De fapt, acest proiect este al statelor sau al națiunilor?* Eu mă pronunț pentru o Europă a Națiunilor Libere, Suverane și Unite. Dar a susține așa ceva pare antieuropean pentru unii vest-europeni. Nu sunt pentru un supra stat al unei națiuni asupra altor națiuni sau al unor națiuni din vest asupra altor națiuni din est (și reciproca ar putea fi o iluzie). Orice cedare de suveranitate duce la dispariția statului respectiv, cu consecințe catastrofale pentru națiunile în cauză, atît pentru cele aparținătoare statului suprapus, cît și pentru cele care rămîn fără stat, dar mai ales

pentru cele din urmă. Topind independența și suveranitatea statelor proprii într-o altă entitate suverană și independentă seucid statele naționale pentru o himeră care este contra națiunilor componente. Adică, renunțând la identitatea națională se obține identitatea europeană? Oare nu este fosta U.R.S.S. *redivivus*? Nu este *homo europeus* tot un *homo sovieticus*? Și ce limbă națională va vorbi acesta? Și ce cultură națională va avea acesta? Un subiect de drept internațional există în baza propriei suveranități. Dacă această suveranitate nu mai există, nu mai există statul, iar ceea ce se creează prin nefericita sintagmă de *cedare a suveranității* este o himeră care nu poate supraviețui chiar și sub presiunile geopolitice pe care le invocă unii din creatorii himerei lor. Uniunea Europeană nu se constituie prin cedarea suveranității, ci pe baza, în virtutea propriei lor suveranități ca statelor naționale libere și independente și în temeiul acestora. Ele, suveranitățile, rămân fundamentul, iar derivatul este Uniunea Europeană, nu invers, nu națiunile sunt derivate ale identității europene. Și apoi, cine a împuternicit statul român, de exemplu, să renunțe el, în numele națiunii proprii, la suveranitate? Șefii de stat, demnitarii statelor europene au avut ei mandatul și puterea temporală specială din partea propriilor lor națiuni să semneze un astfel de Tratat de înmormântare a statelor naționale? Norocul nostru este că semnatarii români nu au consultat națiunea prin referendum în această problema vitală pentru națiunea noastră, ca să putem invoca ulterior, oricând, dacă va fi nevoie, tocmai lipsa acestui lucru constituțional, fundamental ca supapă de ieșire din himeră. Nu cumva, tocmai de aceea nu au consultat? Noi nu dorim să ne dizolvăm națiunea sau statul național într-o singură națiune sau un singur stat european. Avem o națiune veche și un stat din vechime și ambele au înflorit, au renăscut, cu mari jertfe din neam în neam, din mileniu în mileniu, cu sînge și lacrimi, prin lupte, muncă și sudoare, cu inteligență diplomatică. Vrem să potențăm acest proiect în care să se ia decizii în deplină cunoștință de cauză atât de state libere, cât și de națiuni libere, în virtutea propriilor noastre suveranități care nu pot fi cedate nimănui, niciodată, de nimeni. Oare Franța și Germania au construit U.E. ca să se dizolve în U.E. ca state și sau națiuni? Desigur, Nu! Ci doar pentru a-și pune în valoare propriile lor valori naționale, unice și irepetabile. Cultura nu se integrează.

Și, ca să folosesc cuvintele poetului, pentru ca toate acestea să poarte un nume, le-am denumit **dacoromânism**. Prin dacoromânism trebuie să înțelegem spiritul vremii în care trăim să ne adaptăm mediului internațional existent ca să reușim să eternizăm valorile temporale dacoromânești într-o lume liberă și suverană, comterristă, a tuturor.

Ca **doctrină politică** națională - dacoromânismul, pe plan intern și europenismul și comterristul pe plan extern: persoana, omul liber este centrul universului cunoscut, națiunea liberă este patria spirituală a oamenilor liberi, iar lumea, comunitatea de națiuni libere, independente, egale, în care persoanele sunt unice, irepetabile și demne. Națiunea și democrația – două valori fundamentale pentru uniunea de națiuni libere. Națiunile libere trăiesc împreună într-o comunitate bazată pe valori comune.

O lume întreagă cere ca europenitatea să fie recunoscută drept adevăratul leagăn al culturii și civilizației universale care aspiră a fi prima între egali. Dacoromânul a voit dintodeauna să fie stăpîn la el acasă, de nimeni să nu depindă, să trăiască în pace cu toți și cu toate națiunile lumii și, în primul rînd, cu cele vecine. În lumea asta e loc pentru toți, pentru toate națiunile. Nu demult era o lectură obligatorie pentru naționaliști **“Naționalism și antisemitism”** de A.D. Xenopol. Se afirma că ”toate popoarele pămîntului tind spre întărirea propriei lor ființe și această tendință firească a oricărei individualități de a-și *păstra felul ei de a fi*, alcătuiește ceea ce se numește tendința *naționalistă*. Gradul în care această tendință este accentuată de deosebitele grupări de oameni, cari conduc soarta popoarelor, arată treptele în care ele se apropie mai mult sau mai puțin de naționalismul *rațional*, singurul care poate duce la întărirea neamurilor. **Întărirea națională a unui popor nu se poate face de cît în măsură în care el se deosebește și se emancipează de străini**; prin urmare este învederat că *naționalismul va cuprinde în sine lupta contra elementelor străine ce tind a subjugă sau stăpîni pe orice țărîm un organism etnic*. Dar, un popor ca și un individ, neputînd trăi răsleț, este de asemenea mai presus de orice îndoială că lupta aceasta nu poate fi o luptă de nimicire ce numai de subjugare a elementului apăsător, de absorbire a lui în elemente coteropitoare. Prin urmare, lupta trebuie să aibă *o margine* și greutatea este de a se găsi în fiecare caz concret unde stă hotarul care despărțește folosul de primejdii. *A se propaga deci orbește și fără alegere ura contra străinului, fără a se ține în seamă multe alte elemente înconjurătoare, este a se face naționalism exagerat sau șovinism, iar nu naționalism cumpătător și înțelept, folositor neamului ce trebuie întărit.*” Cam aceasta era percepția vremii lui Xenopol. Este evident că elementele străine trebuie combătute și pe cît se poate eliminate, cît timp ele periclitează existența națională, iar atunci cînd ele contribuie a o întări, ele trebuie apropiate și cultivate. *Românii au avut de luptat cu popoarele străine pentru apărarea vieții lor, mai mult, poate, decît orice alt neam pe pămînt*. Trebuie totdeauna să avem ochii deschiși spre a surprinde momentul cînd înfrîurirea binefăcătoare poate să se schimbe în potrivnică, iar atunci cînd ajungem la acea răspîntie, trebuie să oprim

creșterea înfruririi devenite daunătoare, pentru a contribui la apărarea ființei noastre. *Idealul național al Românilor sau năzuințele lui de înălțare și de mândrie a neamului nu se alipește de sufletul unor etnii conlocuitoare, care rămân într-un cuvânt, în imensa lor majoritate un element străin de țară, fără dor pentru ea, fără legături cu mentalitate poporului român.* Menținerea în organismul nostru a unui neam străin și care vrea să rămână străin, pe când toate celelalte elemente străine se integrează, constituie o primejdie națională și trebuie să ne gândim cum s-o înlăturăm. El enunța că pentru a scăpa de acest pericol nu ne rămâne decât calea îndoită de a asimila pe acei ce se pot asimila și de a elimina pe ceilalți. Cum să se ajungă la acest îndoit rezultat? Xenopol credea că ar trebui naturalizați cei care trebuie să cunoască desăvârșit limba dacoromână, inclusiv și mai ales celelalte etnii care sunt în gazdă pe teritoriul României de azi, istoria, geografia, cultura națională a românilor și care vor să muncească împreună cu românii în vatra strămoșească. Deci, să cunoască dacoromânistica, pe dacoromâni la ei acasă. Mai spunea istoricul că **înlăturarea sau îndemnarea străinilor să plece din România nu se face pe calea urii**, care ar putea degenera în sălbăticie și brutalitate, primitivism. Avem nevoie de legi, de măsuri de tot felul care să **încurajeze pe Români autohtoni și pe toți locuitorii de bună credință ai teritoriului românesc**. În locul urii și stînjinerii, obstrucționării muncii străinilor e nevoie de stimularea, protecția și încurajarea egală a celor care muncesc cinstit în cadrul națiunii noastre. *Nu ura pentru străini este calea, ci dragostea față de toți locuitorii României, nu prigonirea celor care s-au așezat aici de veacuri, alături de cei care au fost de la începuturi.* **Dacoromânismul nu este împotriva cuiva, ci este numai pro-dacoromân și punctum.** Acest lucru nu înseamnă toleranța maximă, ci doar o acțiune pozitivă în locul unei acțiuni negative care nu ar duce nicăieri.

Ceea ce ne pune pe gânduri este faptul că unele naționalități nu își afirmă deschis naționalitatea. Oare de ce unii dintre evrei nu confirmă scris, nu declară la recensămînt faptul că sunt evrei? De ce ascund acest lucru? Eu dacă aș fi fost turc, ori țigan sau bulgar, aș fi recunoscut naționalitatea din care fac parte. Nu e vina nimănui că este de o naționalitate sau alta, așa ne-au făcut mamele noastre. Dar ascunderea naționalității arată perfidia, viclenia, gîndul ascuns. Acest lucru nu pot suferi, oricît de tolerant aș fi. Personal, am declarat la notar naționalitatea dacoromână, cetățenia dacoromână (română). Semnul meu de întrebare este pentru acele persoane, indivizi care ascund naționalitatea lor. De ce? Fiecare națiune a avut momentele ei de isterie în istorie, în care datorită amenințărilor deschise, riscului de a pierde vatra etnogenezei, a reacționat sănătos și normal pentru propria sa apărare, în legitimă apărare. Uneori, unii indivizi au exagerat. Națiunile, niciodată nu sunt vinovate în ansamblu, doar șefii, unii conducători, unii indivizi. Răspunderea penală este individuală, personală. Națiunile nu săvîrșesc infracțiuni, doar unii indivizi, din vîrf sau de la margine. Este posibil ca unii să facă asocieri, apropieri forțate între legionarism, naționalism șovin sau fundamentalism, alte expresii istorice ale unor sentimente reale ale unei populații care se afla în legitimă apărare față de anumite realități bine cunoscute de oamenii de bună credință. Oare dacoromânitatea a tras concluziile reale, necesare și obiective din *ismele* prin care a trecut anterior? Au fost acele *isme* îndeajuns de cunoscute și s-au tras toate învățămintele necesare astfel încît viitorul să meargă înainte doar cu părțile bune? Minciunile, falsurile istorice, acuzele gratuite, induse, impuse, ilogice, netemeinice, pot face ca istoria să se repete pe nesimțite, iar efectele straniei să se întoarcă precum un bumerang asupra națiunii împotriva voinței naționale.

Responsabilitatea autorilor pentru studiile și cercetările de dacoromânistică cu adevărat științifice este vitală pentru viitorul națiunii noastre.

c. Dacoromânistica și dacoromânismul Ambele reprezintă două fațete ale unei singure realități istorice. *Prima*, reprezintă expresia teoretică, ansamblul de idei, concepții, legi, legități, metodologii, metode și tehnologii, tehnici și procedee privind expresia conștiinței de a fi a unei națiuni cum este cea dacoromână, de la origini pînă în viitorii posibili și dezirabili. *A doua*, constituie expresia reală, militantă, percepția în acțiune a acestui tezaur de conștiința națională a *dacoromânității care știe cine este, de unde vine și încotro merge și ce atitudini și sentimente firești de apartenență are față de comunitate* care își este sieși suficientă pentru a exista de sine stătător ca națiune liberă în rîndul lumii.

El ar putea fi expresia continuată a *naționalismului dinainte de primul război*, ca și a *românismului dinaintea celui de-al doilea război mondial*, dar la nivelul cerințelor sfîrșitului mileniului trecut și a începutului noului mileniu, înălțarea aceluia sentiment național, pur, profund, care stă la baza identității acestei națiuni vechi, care a plămădit Europa veche. Adevărul este că **dacoromânismul unește națiunile Europei prin rădăcinile aceleiași mătci din care s-a născut Europa**. El *apropie pe vecinii României de trunchiul biologic dacoromânesc, pentru că toți vecinii noștri s-au altoit pe aceste rădăcini pentru a revigora toată Europa împreună cu toți, alături de dacoromâni.* **Sentimentul frățietății se întărește sincer în dacoromânism, nu se înstrăinează.** Desigur, orice exagerare, orice exclusivism sau teribilism de genul celui care se crede buricul pămîntului (chiar dacă este), toate orgoliile care s-ar aduna de aici, ies din sfera

dacorumânismului cuminte, cumpătat, echilibrat și înțelept. În fond, nu este vina nici unui om că s-a născut așa și nu altfel, că este român sau evreu, rus sau maghiar. Așa a fost să fie. Nu trebuie să ne fie rușine însă să afirmăm adevărul, să ne cunoaștem și să recunoaștem public naționalitatea care este în noi, în fiecare dintre noi. Acest lucru nu este de înțeles atunci când se ascunde naționalitatea. Oare ea este ascunsă doar pentru ca la adăpostul ei să săvârșească cineva fapte împotriva naționalității la care se află în gazdă sau pentru că naționalitatea gazdă persecută acea naționalitate aflată în gazda? De aceea, creînd condiții ca fiecare să afirme ceea ce este, nu facem decît să nu punem în minoritate o minoritate, o etnie sau alta, să nu inducem frică, reținere din partea acestor naționalități care trăiesc pe teritoriul unei națiuni, fie mai mari sau mai mici, mai tolerante sau mai puțin tolerante.

Desigur, **nu a trecut vremea națiunii**. Ea deabia acum se afirmă la jumătatea drumului dintre Europa și Asia, și, probabil, va face rondul întregii lumi, în sensul că de la granițele răsăritene ale fostei U.R.S.S. – o închisoare a națiunilor ca și Imperiul Rus, ca și Federația Rusă, de la malurile estice ale Mediteranei, pînă la Antarctica, polul Nord, Vladivostok, Ceylon, Noua Zeelandă și Hawaii, poate chiar pînă la Atlantic și de acolo pînă în centrul Europei, se vor afirma noi națiuni. **Națiunile nu și-au epuizat forța lor creatoare**. De aceea, nici **dacorumânismul nu este perimat**. El este tînăr și se afirmă în deplină libertate, în spiritul vremii. Nu poate fi îngrădit, *este ca un vulcan* și demonstrează indubitabil că istoria a fost scrisă prost, prin omisiune, după niște clișee imperiale impuse de unele conduceri ale unor națiuni cu vîrfuri răzbunătoare, atîpice, pentru a se justifica ori ascunde unele fapte, întîmplări și realități trunchiate. Este evident că omul este aparținător unei comunități care, la rîndul ei, se integrează într-o comunitate mai mare și așa pînă la o comunitate, singura pe Terra, de națiuni libere și independente, a lumii în care trăim. Totuși, el este un unicat ca individ, ca și națiunea și lumea din care provine. Identitatea sa în timp este una. La scara mondială a istoriei, națiunile și-au schimbat voit sau nevoit, periodic, identitatea, s-au transformat de-a lungul vremii, indivizii au trăit segmente din istoria unei națiuni, generații după generații au susținut, val după val, națiunea pe care o vedem acum în jurul nostru. Percepția individului la scara istoriei este parțială. *Uneori, un individ nu ajunge la înălțimea identității propriiei națiuni*. De aceea, este posibil ca el să nu conștientizeze cine este pe scara evoluției națiunii din care, în mod obiectiv, face parte, iar în mod subiectiv să nu aibă această percepție din diferite motive sau din cauza unor împrejurări potrivnice lui însuși și națiunii sale, în ansamblu. Dar, așa cum semințele semîinate răsar în condiții prielnice și naționalitatea încolțește și înflorește atunci cînd are condiții libere de afirmare. Numai dacă este libertate adevărată în lume, lumea se va umple de națiuni libere, adevărate.

Acolo unde **dacorumânistica** este *conștiința națională deplină în acțiune*, acolo ea devine **dacorumânism** adevărat.

d. Problematica dacorumânisticii și a dacorumânismului, azi

În vremurile noastre, așa cum confirmă și viața, **tematica cercetărilor** trebuie să aibă în vedere *lărgirea sferei teoriei dacorumânisticii*, de la apariția, evoluția, importanța și necesitatea dacorumânisticii pentru dacorumânitate. E nevoie de cercetări și de a stabili noi aspecte din istoria atlanților, a pelasgilor, ramanilor, sciților, geților, sarmaților, macedorumânilor, ilirilor, etruscilor, latinilor, romanilor, tracilor, dacilor, valahilor, a europenității, iar interpretarea acestor rezultate ale cercetărilor trebuie făcută din perspectivele dacorumânității, ale latinității, ale dacității, romanității, bizantinătății etc. ale europenității în ansamblu. Mai jos, vom puncta unele teme de mare interes național și european.

Conceptul de dacorumânistică și de dacorumânitate; esența, conținutul și sferile dacorumânisticii și ale dacorumânității trebuie elaborate mai profund și mai pe înțelesul omului de rînd. Asupra elementelor dacorumânității – populația, teritoriul, structura politică, cultura, limba națională, spiritualitatea, instituțiile identitare, structura psiho-socio-morală, specificitatea etc. este nevoie de studii și cercetări în colective interdisciplinare de specialiști de nivel academic.

Trăsăturile și principiile dacorumânității necesită o mai bună evaluare din perspectiva globalizării și în funcție de rosturile unei națiuni europene pentru acest secol. Legile dacorumânității - **continuitatea, permanența, unitatea, creativitatea, statornicia, limba, acțiunea**, ca și atributele dacorumânității și ale conducerii ei – *prevederea, organizarea, comanda, coordonarea, controlul* -necesită cercetări cu totul speciale. Este evident că sunt necesare studii aprofundate privind problemele de conducere remarcate de antici la neamurile noastre și care sunt vizibile, mai ales azi, cînd toleranța exagerată și spiritul de prezervare națională, mai bine spus risipa de resurse umane și materiale, sunt laturi negative care afectează întreaga noastră existență. **Virusul trădării naționale**, metaforic spus, **în momente cheie ale existenței noastre trebuie să fie foarte bine izolat prin cercetări speciale**.

Toate racilele dacorumânității trebuie puse sub lupa cercetărilor. Nu numai părțile bune, ci mai ales cele rele trebuie foarte bine cunoscute și eliminate pe cît posibil, pentru a preveni tot ceea ce Sun-Țî afirma că se

constituie în planul de cucerire a unei națiuni fără război. Forța morală a națiunii trebuie revigorată metodic, continuu, permanent. Lipsa de unitate în acțiune, neînțelegerile în plan subiectiv și orgoliile nemăsurate, lipsa de disciplină în organizare și mai ales lașitatea, ori ambiția de a fi șef fără a avea meritele și calitățile necesare, invidia celor merituosi, toate duc la mari catastrofe în plan național. Cei 25 de ani de al decembrie 89 sunt merită studiați din acest unghi de vedere și urmate exemplele și soluțiile de eradicare a acestor racile tragice, inadmisibile în plan existențial.

Din perspectiva științei conducerii trebuie abordate *sistemele de conducere ale dacoromânității*; sistemul politic de-a lungul existenței; sfatul celor buni și bătrâni, regalitatea, domnitorul, republica, obștea dacoromânească, oamenii liberi, instituții medievale boierești, oastea cea mare, cutume specifice care dăinuie și care ne-au ținut pe harta lumii.

Procesul dacoromânizării este și trebuie să facă obiectul de cercetare pentru marii filosofi și educatori ai patriei. Temele genezei, a formării dacoromânității, inclusiv a națiunii dacoromâne, dinaintea de Burebista, din vremea Hestiei și a lui Zamolxe, ca urmare a noilor date ale arheologiei, geneticii, altor științe conexe rămân teme forte pentru multe generații de cercetători dacoromâni de acum încolo. Încă nu sunt scoase la iveală tăblițele cronicilor scrise pe plăci, monede de aur (în fond bibliotecii nemuritoare) ale memoriei istorice. *Constantele* ei, constantele misiunilor civilizatoare (Sumer, Egipt, India, ramanii, macedonii, vest-europenii, nordicii, grecii, etruscii, troienii, romanii etc.) trebuie analizate împreună cu specialiști autohtoni și străini pe baza unor planuri de cooperare de cercetare istorică serioasă, obiectivă.

Independența, statornicia, limba dacoromânească, religia națională sunt alte teme care nu trebuie să lipsească niciodată din preocupările oamenilor de știință ai dacoromânilor. Momentul impactului Romei asupra Daciei, ca și consecințele războaielor romano-dace (pentru că romanii au vrut războiul pentru aurul dacic) necesită aprofundări din perspectiva păstrării identității naționale în condițiile noi ale globalizării. Aurul constituie încă un obiectiv al stăinilor în DacoRomânia. E un blestem etern? Nu putem să îl exploatăm în interesul națiunii?

Extensia valorilor dacoromânității în Europa, Asia, America, Africa, Australia mai recent în Antarctica trebuie reanalizate prin prisma tablei de valori actuale în plină globalizare. *Impactul puterilor europene și asiatice asupra dacoromânității* poate fi constatat prin consecințele acțiunilor tuturor triburilor migratoare care au trecut, s-au topit sau contopit, ori doar au influențat (cum și cât, în ce au constat contactele cu autohtonii, ce urme au lăsat în spirit, ori din punct de vedere material?) sau nici atât, cum venită, se făcără toți o apă și-un pământ – cum spune poetul.

Unirile dacoromânității trebuie cercetate interdisciplinar în spiritul vremurilor și credințelor în care s-au petrecut și, mai ales, ale vremurilor de azi, când trebuie să se repete. **Momentul 2012, Momentul 2018**, ca fereaste de timp oportun, ar putea să constituie un examen de acțiune practică, aplicații contemporane de dacoromânistică, împlinite punctual, pas cu pas, după modele vechi și mai noi. *Războaielor mondiale* trebuie văzute în cheia dacoromânisticii astfel încât să înțelegem istoria lor, la confluența cu istoria noastră, a celor așezați în calea tuturor răutăților și, mai ales, să vedem ce *răutăți geopolitice* ni se pregătesc și **cum reușim să ieșim din ele întăriți, nu slăbiți, cum să folosim oportunitățile obiective care se vor crea în viitor, în scurt timp, în acest sens.**

Impactul Uniunii Europene asupra României și al României asupra U.E. trebuie evaluat la rece. În fond, oare la un calcul al câștigurilor și al pierderilor, de când am distrus economia, am pus industria la pământ și agricultura în aer, iar armata a fost dezarmată, ce am obținut, în schimb, de la U.E., pe termen scurt și pe termen lung, dar mai ales până în ziua de azi? Bilanțul european este dezechilibrat văzând cu ochii, se pare că am distrus mai mult decât am câștigat, iar unii cred chiar că pe vremea rușilor am dus-o mai bine decât acum în U.E. –N.A.T.O.

Deosebit de delicate sunt *relațiile (raporturile) de dacoromânizare*, mai degrabă de *redacoromânizare*, în special acolo unde deznaționalizarea a devenit rusificare, sîrbizare, bulgarizare, dar mai ales maghiarizare și ucrainizare etc. care au acționat profund dăunător față de spiritul național.

O anume reciprocitate ar putea fi invocată în raporturile noastre față de neamurile vecine sau situația etniile conlocuitoare ale vecinilor și nu numai? Ar fi drept să acordăm numai tot aceleași drepturi pe care le oferă ele românilor de acolo? Nu este oare neproductiv modul de a acorda minorităților mai mult decât majorității dacoromânești la noi acasă, mai ales că la ele acasă minoritatea dacoromânească este oprimată?

Conceptul de *subiect conducător și cunoscător* (colectiv, individual) trebuie definit în dacoromânistică, alături de *atribuțiile, relațiile (raporturile de conducere)* formale, informale, de stat major, de informare, de autoritate ierarhică, de autoritate funcțională, de colaborare de subordonare, de cooperare, organizatorică, de muncă, raport de conducere. Conceptele de *subiecte – părți ale raportului de conducere*, oameni sau și organizații civice, politice, statale, alte organizații de tot felul și mai ales nonguvernamentale necesită o nouă abordare. Subiect condus, subiect conducător și dialectica lor într-o națiune suverană, care nu are nevoie de conducere din afara ei, cu o societate suverană de oameni liberi.

Dreptul de (auto) conducere al națiunii trebuie cercetat cu maximă atenție și determinare. Națiunea nu și-a epuizat rolul ei în actuala conjunctură. Mai mult decât atât, ea a înflorește continuu. Vremea ei nu a apus încă, nici măcar în apus unde se vrea o globalizare forțată, dar pentru alte națiuni, de rangul doi și trei, nu pentru cele care vor să globalizeze pe altele. Drepturile națiunilor și drepturile omului trebuie echilibrate reciproc corelate și promovate simultan. Altfel, procesul de naștere și recunoaștere al unor noi națiuni nu ar avea sens. Probabil că valul de eliberări va ajunge din Orientul apropiat și mijlociu în centrul Asiei și de acolo mai departe, iar unele mari puteri fac jocurile de acest gen numai în interesul lor meschin, pentru a sclaviza, a coloniza și nu a elibera cu adevărat.

Subiect condus: Dacoromânitatea de la începuturi și pînă în viitorii posibil și dezirabili trebuie să fie adevărate teze de doctorat pentru supraviețuirea unei națiuni libere. Tematicile privind *Doctrina, strategiile, politici, tactici, scenariile programe și planuri pentru dacoromânitate* trebuie să previzioneze orizonturile dacoromânității. **Dacoromânismul fondat pe doctrina marelui doctrinar care a fost Mihai Eminescu trebuie să se afirme plenar.** În fapt, *Eminescu este și doctrinarul dacoromânisticii*. Ea este exprimată în forma poeziei, prozei și publicisticii sale binecunoscute, îmbrăcată în haina eminesciană a artei poetice. El nu se opune europenismului dacă acesta constituie o doctrină a Europei națiunilor europene libere și independente, unite doctrinar, cultural, în care valorile sunt puse în comun, dar rămîn proprii identității naționale. Astfel s-ar europeaniza România mai bine, dar și s-ar renaționaliza Europa, în sensul că națiunile nu s-ar dizolva în U.E., ci și-ar maximiza valorile în spațiul comun economic, juridic, cultural, științific, artistic, pe un model cultural european armonizat, inclusiv spiritual, în jurul lui Zamolse. Cultura însă, nu se integrează. Cum să îl integrezi pe Eminescu cu Goethe, pe Dante cu Tolstoi, ori pe Shakespeare cu Cervantes? Ei sunt împreună Europa sau nu sunt deloc. Nici dacoromânistica nu se integrează cu alte *-istici* cunoscute. Asta nu înseamnă că învățămîntul superior românesc nu trebuie să exprime *trăsăturile și caracteristicile dacoromânisticii* comparate cu celelalte științe ale conștiinței altor națiuni. *Spațiul dacoromânesc, vatra etnogenezei, baștina, teritoriul, geografia fizică și economică, spațiul de roire, cel din afara granițelor politice, teritoriile de pe Terra locuite de dacoromâni* trebuie cercetate metru pătrat cu metru pătrat, sub toate aspectele solului, subsolului, resurselor umane și materiale, naturale calitățile și istoria comunităților umane dacoromânești etc.

Timpul dacoromânesc, geologic, vegetal, animal, societal, mitic, istoric ca și reperiodizarea istoriei dacoromânești pe criterii temeinice, universale, din unghiul dovezilor și cercetărilor noi, este și rămîne în sarcina dacoromânisticii. *Conștiința temporală care dă identitatea națională* pe această dimensiune asigură recunoașterea arborelui genealogic al unei națiuni de zece ori milenară, iar raportul dintre **timp și identitate**, la nivel națiune și individ trebuie îndelung cercetat. În fond, fiecare individ are nevoie de propriul arbore genealogic. Unii europeni au, la nivel individual, evidența rădăcinilor chiar dincolo de evul mediu, heraldic spus, din preistorie simbolic și imagologic-spiritual.

Spiritul dacoromânesc, religios, credința zamolsiană, spiritul economic, filosofic, politic, de dreptate, tehnic, moral, literar, artistic, mistic, mitologic, aforistic, toate constituie teme inepuizabile de doctorat în dacoromânistică.

Națiunea dacoromână - conceptul, cheia centrală a dacoromânisticii nu poate să fie niciodată epuizat ca obiect de studiu al conștiinței naționale de-a lungul mileniilor. Tematica privind *Subiectul conducător, colectiv, individual, părinții națiunii* are în vedere redarea *marilor figuri istorice ale dacoromânității* în toată complexitatea existenței lor sub aspect uman și al deciziilor care au dăltuit destinul unei națiuni. Atribuții, funcții, sarcini, postul, funcția de conducere, status, profil, calitățile conducătorului, însușirile, atitudinile, aptitudinile, tipuri de comportament, experiența, capacitatea, talentul, vocația, autoritatea, responsabilitatea, prestigiu, personalitatea, pregătirea, specificul fiecăruia în funcție de *forma mentis* a vremii în care a trăit și a condus – pot fi obiecte de studiu și cercetare *pentru* oamenii de acțiune de astăzi și de mâine. *Suveranii națiunii dacoromâne și Cronologia liderilor politici și spirituali din cultura dacoromânească* ar trebui să constituie obiecte de studiu, teme-modele în școli și universități. *Catedrele de dacoromânistică* trebuie să funcționeze la fiecare liceu și universitate dacoromânească, în țară, precum și în străinătate, acolo unde trăiesc și muncesc dacoromâni, dacoromânofoni, dacoromânofili.

Dar, poate, cel mai important subiect de cercetare îl constituie *Decizia – actul fundamental al dacoromânității*. Definiție, specific, atribuții, funcții, modele de decizii la anumite momente cruciale ale națiunii de la Burebista la decembrie 1989 și alte momente care stau să izbucnească azi sau mâine. Istoria noastră e un lanț de decizii bune, rele, impuse, dispuse, nespuse, care ne-au însoțit destinul prin milenii. Deciziile trebuie suverane. Ele trebuie să le ia mereu dacoromânii după minte și sufletul lor consultându-se cu etniile conlocuitoare. Decizia militară (comanda militară) este un act suveran care nu trebuie delegat niciodată nici măcar aliaților, oricare ar fi aceia.

Stilul de conducere, autoritar, autocratic, democratic-participativ, participativ–autoritar și măsura în care acesta se potrivește cu timpul și tipul de conducător dacoromân oferă aplicații manageriale de mare finețe în toate domeniile realității dacoromânești publice și private, de la individ, familie, organizație, stat, națiune, comunitate de națiuni. Acestea poate duce o națiune în ruină. *Timpul în conducerea dacoromânească* este o temă delicată. Tempusianul – *vizonarul zamolsian* al națiunii, dar și potențialul științific și de acțiune dacoromânesc la răscruce de vremuri ar trebui să constituie preocupări academice specifice. Conceptul de sihastru - *înțeleptul dacoromân, consilierul în știința dacoromânesticii*, precum și cel de Cavaler luptător dacoromân burebistan – *omul de acțiune al dacoromânității* ar putea constitui repere-modele pentru a cumula în realitate acele calități și virtuți pe care să le dețină un om gânditor în acțiune sau un om de acțiune gânditor. *Resursele dacoromânității* care pot suferi în timp noi valențe, adaptări temporale, precum și noi utilizări, nu trebuie să fie neglijate. Azi, bătăliile cele mari pe hărțile lumii se dau pentru asigurarea resurselor. Ce se întâmplă cu resursele umane, unele cu studii universitare, care pleacă la cules de căpșuni în occident? Ce fel de dacoromânitate reprezintă ei, ce valori rămân, ce valori împrumută, ce valori exportă sau adaptează prin sublimare? Românii cresc ei orișunde? Cine răspunde de educația dacoromânească a acestora, departe de țară? Dar a familiilor sacrificate, despărțite, a copiilor înstrăinați de părinți obligați să plece? Ce instituții trebuie create și susținute? Care este rolul femeilor dacoromâne în perpetuarea limbii dacoromâne, păstrarea tradițiilor culturale, consolidarea familiilor, a felului de a fi specific și al adaptării la noile condiții și perspective? Care este acum *forma mentis* a vremii peste tot și mai ales în familia dacoromână? Familia are o importanță uriașă, rolul ei în educație este definitiv pentru că mereu cea mai importantă investiție a dacoromânității o constituie omul. Femeia este eterna născătoare a națiunii mamă.

Principalele subiecte conduse. Statele și organele lor, funcții, atribuții, ar putea figura printre temele vitale pentru că la dacoromâni problema cea mai grea o constituie conducerea. O cunoșteau și cei din antichitate și o recunoaștem și acum. Statul de drept și dacoromânitătea, dictatura și democrația la români nu pot fi teme care să nu intereseze pe viitorii oameni politici ai țării. *Instituțiile dacoromânității* trebuie cercetate în spiritul vremurilor în care au apărut și când redevin necesare.

Biserica națională, ca mămă a identității naționale, ca tezaur-rezervor de valori atemporale trebuie cercetată nu numai din afara ei, ci împreună cu înțeleptii clerului ortodox și greco-catolic, *biserici surori care ar trebui să se unifice* cât mai curând posibil, pînă nu este prea tîrziu. Nu trebuie neglijate nici celelalte culte, secte și orientări care există în cadrul dacoromânității, ori a unor neamuri conlocuitoare. Aici, problemele continuității zamolsiene și creștine și ale renașterii bisericii naționale în dreapta credință, ale strămoșilor, trebuie analizate cu smerenie și mare grijă pentru a nu crea probleme conflictuale în spiritualitatea noastră. Biserica noastră și așa are multe probleme, nu trebuie să-i inducem altele noi, trebuie să o ajutăm să se fortifice spiritual din punctul de vedere al dacoromânesticii, să treacă mai ușor și fără știrbiri de imagine, peste criza globală a religiilor, a bisericilor și a credințelor de tot felul. Biserica, înainte de a fi ortodoxă, trebuie să fie și să rămână *națională* pentru că o națiune nu supraviețuiește fără credința ei națională. Așadar, ar trebui să devină *Biserica Națională DacoRomână a Dreptei Credințe după reunificarea celor două biserici surori, așadar; Biserica Națională DacoRomână Creștin-Zamolsiană*. Acesta este doar un punct personal de vedere reieșit din dezbaterile pe această temă de a lungul celor aproape 25 de ani de activitate, sper, fără a fi considerată o blasfemie. Credințele universale creează conflicte la nivel național, nu numai în propria națiune, ci și în alte națiuni care adoptă aceeași religie. De aceea zamolsianismul paleocreștin trebuie să revigoreze din interiorul națiunii dreapta credință dacoromânească. O religie universală este antinațională prin esența ei, tinzînd să se suprapună națiunii și suveranității ei. *Dacoromânul s-a născut zamolsian și a născut creștinismul* pentru că între zamolsianism și creștinism *nu există conflict spiritual*, este o continuitate temporală evidentă, dacă se estompează discret elementele grecizante și grecizate, evreizate sau evreizante, catolicizate sau catolicizante din creștinism și se centrează pe valorile de autohtonie, continuitate și identitate ale credinței adevărate strămoșești. Clasicii dacoromânesticii vechi au identificat contradicții dintre creștinism și dacoromânism pe fond, evidențînd zamolsianismul creștin al dreptei credințe naționale ca un component identitar esențial. Creștinismul de la noi se catolicizează în prezent subtil și sigur, fiind indus de sus, trecînd de la monoteismul primordial la politeismul pulverizator. Pericolul trebuie studiat și îndepărtat chiar în Sfîntul Sinod.

Economia națională, societățile comerciale, culturale, fundațiile, sindicatele, asociațiile profesionale, clasele informale, grupurile de interese, breslele, cluburile mestesugărești, societatea civilă, unitățile administrativ-teritoriale, sate, comune, orașe, municipii, județe, ținuturi, provincii, țările noastre istorice de pe valea unor ape curgătoare - toate oferă un câmp de cercetare fără repaus și fără sfîrșit.

Ordine disciplina, răspundere sunt concepte care trebuie reevaluate la nivelul exigențelor mileniului nostru în care mari dezordini se prefigurează, dezordini mai mult induse decît deduse natural din evoluții

raționale. E drept că actuala dezordine va crea ordine, dar nu trebuie să fim indiferenți cine o face, împotriva cui sau în folosul cui!

Creativitate și valoare constituie concepte centrale ale existenței unei națiuni libere și suverane. *Tabla de valori, aportul națiunii noastre la plămădirea culturii, a științei și artei, a tehnicii universale* trebuie reliefate cu demnitate, tenacitate, fără a lăsa loc de ironii din partea unora care se cred buricul pământului (deși nu sunt) în cultură și creativitate. Dialogul trebuie extins cu probe și argumente din interior. Există suficiente argumente pe care le putem folosi atât în trecut, cât și în prezent pentru viitor.

O temă excepțională pentru vitalitatea unei națiuni care a supraviețuit zece milenii o constituie *Autoconducerea națiunii dacoromâne*. În fond, suveranitatea națională include un astfel de concept și identifică realități, deziderate și aplicații recente. Care este de fapt girofarul natural care asigură națiunii echilibrul ei interior, sensul corect, mersul constant către idealul ei multimilenar?

Situațiile excepționale în viața națiunii. Conceptul de situație excepțională constituie o nouă provocare pentru o cercetare științifică serioasă și responsabilă. Fiindu-și suficientă sie însăși, națiunea nu are altă variantă de supraviețuire decât să se salveze singură, din interior. A venit vremea, din nefericire, când unele națiuni sunt puse sub semnul întrebării sub aspectul menirii și existenței lor. În fond, *autosalvarea* este cea care asigură răzbierea prin vremuri, peste vremuri a unei națiuni matcă, generatoare de alte națiuni surori, roite de aici, pe care s-au altoit națiuni surori mai tinere.

Intuiția ne spune că anumite centre de putere, anumite cabinete, în spatele ușilor închise, pregătesc experimental României ultimile sale clipe ca stat național, unitar, suveran și independent, al cărui teritoriu este inalienabil și indivizibil. De aceea, cercetările pe aceste teme trebuie urgentate și publicate fără întârziere. *Salus populi suprema lex esto* – va fi astăzi un principiu de care națiunile amenințate au nevoie vitală. De fapt, *cine caută protecție în materie de securitate și apărare în afara propriei națiuni, sfârșește prin a găsi stăpîni*.

Puterea dacoromânilor pentru politologi și pentru geopoliticienii noștri ar trebui să constituie repere ale existenței într-o lume în care totul depinde de raportul de forțe.

Forța dreptului național și dreptul forței naționale în plan internațional constituie o temă delicată în noul sistem de relații internaționale în care comunitatea liberă de națiuni libere este contrapusă cu imperii în cădere și imperii în devenire. Decembrie 1989 și evenimentele din Egipt sunt semnificative pentru o comparație obiectivă. Geopolitica arată că acele două imperii în cădere SUA și Federația Rusă cooperează contra celorlalte două în urcare, U.E. și China, respectiv celor emergente din BRICS, India, Brazilia, Mexic, Republica Sud Africană etc. Noi credem că lider mondial ca superputere va fi China, apoi U.E. dacă va învăța lecția națiunilor libere. Până acum doar China, cu care nu am avut niciodată conflicte, este singura prietenă sinceră a României, probabil și pentru faptul că noi am ajutat-o să iasă în lume la adevărata ei valoare, la momentul potrivit.

În domeniul **metodologiei dacoromânisticii** privind conducerea națiunii se au în vedere: definiția contemporană a metodologiei, care sunt *metodele, regulile, procedeele* și corelațiile dintre ele. Un grup de teme excepțional de important îl constituie *metodele operative de conducere* pe care le-au investigat recent mai mulți cercetători contemporani. Un orizont inedit îl constituie punerea în lumină și a altor metode de conducere, în epoca electronului, a sateliților, dronelor, a Internetului, a interceptărilor audiovideo, va rețelilor de socializare cu impact extraordinar de eficace, așa cu s-a văzut în Moldova, în țările arabe, în continuă evoluție.

Referitor la temele care țin de **tehnologia dacoromânisticii**, a conducerii națiunii dacoromâne în conformitate cu preceptele dacoromânisticii, sunt necesare cercetări teoretice asupra definițiilor ca atare a *tehnologiei, a tehnicilor de conducere: modelarea, modelul, simularea, programarea, programul, alte tehnici* foarte noi sau în curs de cercetare și aplicare. Asupra *mijloacelor de conducere*, ca și a *instrumentelor de conducere* trebuie reflectat mai mult prin prisma previziunilor în era globalizării. Desigur, în mare parte, globalizarea sau comterizarea (Terra comună, lumea în care trăim) sunt teme complexe și delicate. Una sau mai multe națiuni vor să își globalizeze propria identitate sau identitățile lor de acasă peste cele ale altor națiuni.

Statul, Constituția, Legea, Decretul, hotărîrea, moțiunea, rezoluția, directiva, decizia, ordinul, sancțiunea, aprobarea, avizul, îndrumarea, recomandarea, indicația, evaluarea, aprecierea etc. sunt teme de cercetare permanente care asigură perenitatea unei națiuni. Un spirit critic sever, independent, obiectiv și necruțător trebuie să fie protejat de națiune însăși, prin mecanismele statului național. Nevoia de opoziție, liberă, de dialog, de variante alternative este vitală pentru lărgirea orizontului, a unghiurilor de vedere. O cultură politică, de conducere, de securitate și apărare, economică, militară, tehnică, educațională culturală are nevoie de critică cel puțin la fel de puternică precum cea aflată la putere. Fără critica severă cu argumente în spațiul culturii naționale se ajunge, iar la *forma fără fond*, la integrări aiurea spre nicăieri sau

spre jertfirea unor personalități vizionare numai pentru că unii conducători simt o amenințare personală din partea lor ori o anumită opoziție. Jocul liber, democratic trebuie stimulat, întreținut, mai ales în vremuri grele ca acestea de azi. Nu există o națiune mare fără o opoziție multilaterală mare. Iar conducătorii trebuie să aibă elasticitatea, înțelepciunea și moderația necesară ca să înțeleagă că este pentru binele națiunii să fie sprijinită chiar de putere existența unei opoziție pregătită cu ideologie și doctrină adecvată vremurilor noi, mereu alternative, conform liniilor de forță din lumea contemporană. **Rezistența prin cultură trebuie protejată cu orice preț.** Dacoromânistica trebuie să ofere reflecții elaborate, severe din punct de vedere critic asupra stării națiunii, sinteze care să fundamenteze deciziile pe care trebuie să le ia conducătorii dacoromânității la orice nivel, în orice loc, în orice timp, dar mai ales în vremuri tulburi, atipice, pline de surprize și de capcane, așa cum am avut mereu de a lungul zbuciumatei noastre istorii decimileneare. Și mai ales decizii sub presiunea timpului, în secolele și milenii vitezei...

Cel mai important obiectiv de sinteză ar putea fi realizarea cât mai urgentă a **Enciclopediei DacoRomâne ca proiect cultural fundamental al Academiei DacoRomâne** (în curs de redactare în 10 volume). Totodată trebuie fie prioritar finalizat și proiectul **Testamentul Zamolsian DacoRomân** ca reper spiritual pentru identitatea spirituală națională a dacoromânității de pretutindeni. O Istorie a dacoromânilor, un Dicționar etimologic al limbii dacoromâne, *tratate de știința conducerii*, europenistică, tempologie și comteristică, alte lucrări de sinteză așa cum este *O istorie a literaturii române de la origini pînă în prezent*, un proiect cultural fundamental al Academiei DacoRomâne finalizat pînă acum de dr. Ion Rotaru și publicat de Editura DacoRomână în ediție definitivă, alături de *Gramatica limbii traco-geto-dacilor* cu dicționar și a *Dicționarului în 9 limbi*, autor Ioan Olimpiu Luca, *Provincia medievală Dacia din Europa nordică* (George Pantecan).

Rolul dacoromânisticii ca tezaur de înțelepciune națională, ideatic, metodologic, tehnologic și spiritual va fi recunoscut, așa cum Ștefan cel Mare și Sfînt îl recunoștea în chilia sihastrului Sf. Daniil.

e. Problematika dacoromânisticii secolului XXI trebuie identificată cu prioritate pentru a evita surprizele care pun în dificultate națiunile. Dacoromânistica trebuie inserată în concertul mondial al valorilor teoretice ale națiunilor libere, suverane și independente, comparată cu niponistica, germanistica, iudaistica, slavistica etc. Răspunsuri privind întrebări ca acestea: cum să supraviețuim dacoromânește în globalizarea secolului XXI, care va fi tabla de valori a dacoromânității oglindită în dacoromânistica mijlocului acestui secol, cum se înfăptuiește idealul reîntregirii României, care sunt obligațiile statului român pentru salvarea națiunii, dar și ale națiunii pentru menținerea statului. Oare, cum se califică în istorie evenimentele din decembrie 1989 și ce învățăminte tragem din acestea pentru viitorime, care sunt cauzele, efectele și căile proprii ale națiunii noastre de ieșire din criza actuală, ce fel de reforme sunt necesare în România? Dar în Moldova? Cum să facem reîntregirea mai repede și mai bine? Ce idei, propuneri, măsuri sunt valabile, care să fie conținutul lor în etapa actuală și în perspectivă? Ce globalizăm și ce nu? De ce nu se integrează cultura națională? Cum să reintegrăm în națiunea mamă acele părți ale națiunii care au fost sub alte puteri, înstrăinate din cauze istorice? Sunt foarte multe *de ce*-uri și aceste întrebări vor face ca această știință să rămînă vitală națiunii în vremurile de restrîcție în care trebuie să ne adaptăm și să supraviețuim în milenii ce vor veni. Noi cercetări trebuie întreprinse pentru a oferi soluții armonioase între tradițiile vitale ale dacoromânității și modernizarea europeană vitală a României, privind integrarea și suveranitatea reală, permanentă, a României. Europenizarea României și naționalizarea Europei (în sensul că este mai bine să trăim într-o Europă a Națiunilor, decît într-un supra stat de tip imperial) sunt la ordinea zilei.

Spre o nouă Constituție a DacoRomâniei; idei, propuneri și soluții constituie o temă centrală care frămîntă încă pe constituționaliști, pe juriștii și politologi, în general, dar și pe psiho-sociologii și îndeosebi pe oamenii politici ai zilei.

Teme precum *Dacoromânistica și cultura civică* – prezervarea identității și suveranității naționale, *Educația patriotică, încotro?* par a fi vitale pentru existența coloanei vertebrale a unei națiuni, a statului național. Mai este o temă fără de care nu poate exista națiunea: *Armata. În slujba cui?* Alte teme: *E nevoie de o Gardă Națională ca Oaste cea Mare?* Doctrina națională sau doctrina de alianță? Ce provocări geopolitice există sau vor fi și ce răspunsuri la pulsul geopolitic trebuie să aibă statul și instituțiile sale de forță? Care sînt elementele cheie ale stării națiunii și cum se prefigurează ele la început de mileniu? Criza și identitate națională ca temă apare mai actuală ca oricînd. Despre *idealurile dacoromânității* în secolul XXI nu s-a mai vorbit serios de multă vreme, cînd grija pentru ziua de mîine preocupă un număr tot mai mare de dacoromâni. Pe scurt, actualitatea unor teme precum *Dacoromânistica și soluțiile pentru ieșirea din criza globalizării, Constantele decimileneare ale dacoromânisticii, Timp și identitate pentru individ și națiune* nu mai necesită nici o amînare.

Nu în ultimul rînd, trebuie spus că mitologia, mistica, viziunea legendară, toate fac parte din dacoromânistică. Este în firea națiunilor să își mitizeze eroii, zeii, oamenii de seamă, părinții națiunii,

eroii-soldatii necunoscuti căzuți pentru gloria și eternitatea națiunii. Să nu ne fie teamă să mitizăm, să înălțăm la ceruri, să hiperbolizăm pe oamenii de seamă ai națiunii, foști și prezenți, ori viitori. Să se teamă numai cei care sunt mitizați, ca nu cumva să-și piardă mințile și să comită greșeli fatale pentru națiune, asta este altceva și trebuie educație în acest sens pentru liderii tineri.

Însă a mitiza tot ce a fost frumos, ingenios, spectaculos, fundamental, definitiv, tot ce s-a confundat cu spiritul național este un lucru firesc și se întâmplă la toate națiunile. Asta nu înseamnă că nu trebuie să cunoaștem adevărul despre ei. Atât adevărul adevărat, cât și mitul sînt parte a tezaurului, a patrimoniului cultural imaterial al oricărei națiuni. Și oamenii sînt ca și națiunile, și națiunile sînt ca oamenii, cu părți bune și părți rele, amestecate.

În final, trebuie să găsim un rost național tuturor strădaniilor membrilor Academiei DacoRomâne, să dăm sens, finalitate și să stimulăm gîndirea creatoare, să integrăm toate cunoștințele, toate cercetările în slujba națiunii și idealurilor ei, astăzi și mîine, întotdeauna. **Au fost vremuri cînd statul a lucrat împotriva propriei națiuni pentru că alogeni sau stăpîni străini au impus decizii antinaționale.** Rare au fost momentele cînd națiunea a fost în armonie cu propriul stat, iar statul a luat decizii în conformitate cu voința națională liberă și suverană a statului. Acele momente trebuie foarte bine studiate și analizate pentru ca în conținutul viitoarelor constituții ale dacoromînității să fie inserate sintagme juridice constituționale corespunzătoare ieșirilor inteligente din provocările multiple. Situația în care națiunea dacoromîna își pierde statul său propriu trebuie avută în vedere în perioada globalizării. **Punem răul înainte** în fața stării națiunii noastre de azi, pentru a conștientiza, identifica mereu ieșiri atipice și a reproduce reinstaurarea statului național unic, unitar, suveran și independent, al cărui teritoriu este inalienabil, netransmisibil și indivizibil în viitor, prin orice vremuri. Situația în care o altă națiune sau grup de națiuni își proiectează mutarea în România, ca țara de rezervă, constituie o altă ipoteză pentru care națiunea noastră trebuie să fie pregătită cu riposta adecvată, îndelung studiată pentru a fi eficientă și definitivă. Există indicii suficiente pentru a afirma că Israelul se pregătește să se mute în România, sub presiuni geopolitice evidente. Depinde de noi, cei de azi și de mîine să zădărnici acest plan. **Suntem o națiune imprevizibilă, chiar și pentru membrii ei.** Schimbarea climei, alte fenomene care țin de astronomie, geologie, meteorologie, accidente, cum ar fi ciocnirea planetei cu alte corpuri străine de sistemul solar, ori căderea unor asteroizi pe Terra, care ar produce dezastre multiple, pot constitui teme de reflecție privind supraviețuirea unei națiuni. Migrația forțată la schimbarea bruscă de climă (glaciațiune, război atomic, catastrofe, calamități naturale), generată de condițiile de mai sus, de conflicte armate sîngeroase, ar putea pune în pericol viața și sănătatea națiunii în vatra ei sedentară. Gestionarea unor conflicte interetnice, anumite stări de spirit induse din afară asupra etniilor care trăiesc pe teritoriul României, necesită cercetări responsabile pentru liniștea publică și relațiile internaționale ale țării. Sunt convins că **dacoromînistica** își va găsi locul și rolul în inima, în gîndul și simțirea dacoromînilor de azi și a celor ce vor veni dintotdeauna. Ea **se va apropia asimptotic de adevărul și înțelepciunea unei națiuni vechi**, care, în baza instinctului *natural, sine qua non*, propriu națiunii ca întreg, a răzbit în mod firesc prin milenii întunecate și sălbatic. Iar semnele vremurilor arată, oarecum, că lumea se întoarce inexplicabil, la mileniul întunecat pentru a ieși la lumină după un ocol nedefinit. Conform menirii lor istorice, unele națiuni primejduiesc viitorul nostru prin faptul că nu-și pot îndeplini menirea lor (prin infiltrări, adversități, războaie atipice nedecarate contra valorilor și modului de viață românesc) decît nimicind sau slăbind continuu menirea națiunii dacoromîne.

Dacoromînistica trebuie să ofere soluții decidenților și actanților naționali pentru menținerea, dezvoltarea și înflorirea continuă a națiunii noastre. Dacoromînistica trebuie, să asigure viitorul neamului nostru, eternizarea valorilor temporale dacoromînești și conștientizarea fiecărui dacoromîn pentru a fi contemporan cu timpul sau.

Dacă dacoromînistică nu e, nimic nu e.

Geo Stroe,
6.08.2014, București
geostroe@gmail.com

Bibliografie selectivă

1. Nicolae Densușianu, *Dacia preistorică*, Ed. Semne, 2004.
2. C. Rădulescu – Motru, *Românismul – catehismul unei noi spiritualități*, Fundația pentru literatură și artă Regele Carol II, București, 1936, reeditare Editura Semne, 2008
3. Geo Stroe, *Știința dacoromînisticii pe înțelesul tuturor*, Ed. Tempus, București, 2000
4. Izvoarele istoriei României, *Fontes Historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, vol. I, București, 1964, vol. II,

București, 1970.

5. Dumitru Bălașa, *Istoria DacoRomâniei sau Țara Soarelui*, Editura Tempus, București, 2003
6. Vasile Lovinescu, *Dacia Hiperboreană*, Ed. Rosmarin, București, 1994.
7. Nicolae Miulescu, *Da.ksa God's Country*, Ed. Nagard, Veneția, 1975.
8. Mircea Eliade, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, Ed. șt. și enciclopedică, București, 1986
9. Vladimir Hanga, *Mari legiuitori al lumii*, Ed. șt. și enciclopedică, Buc., 1977.
10. H. Daicoviciu, *Dacii*, Ed. Științifică, București, 1965.
11. Mioara Călușită-Alecu, *Zalmoxis*, Ediția a II-a, Ed. Miracol, București, 1993.
12. Vasile Pârvan, *Getica*, Ed. Meridiane, București, 1982.
13. Diodor din Sicilia, *Biblioteca istorică*, Ed. Dacoromână TDC, București, 2004
14. Luca Ioan Olimpiu, *Dacia va renaște*, Ed. Buna vestire, Beiuș, 2000
15. B. P. Hașdeu, *Arhiva de manuscrise Hașdeu*, mapa 2, manuscris 1.
16. Constantin Pașcu - Tașbuga, *Graiul lui Zamolxis*, Editura Paco, București, 2004.
17. Augustin Deac, *Istoria adevărului istoric*, Ed. Tentant, 2002
18. Geo Stroe, *Tempus. Știința timpului pe înțelesul tuturor*, Ed. Tempus 2003
19. A. Nour, *Cultul lui Zamolxis*, Ed. Antet, 1999
20. Ioan Olimpiu Luca, *Gramatica limbii traco-geto-dacilor – muma a gramaticilor limbilor europene cu dicționar*, Editura DacoRomână, București, 2010.
21. Carolus Lundius, *Zamolxis primus getarum legislator*, Arvin press, 2002, traducere Maria Crișan.
22. Geo Stroe, *Știința conducerii. Europeanistica pe înțelesul tuturor*, Ed. Dacoromână TDC, București, 2007
23. pr. Dumitru Bălașa, *De la Zamolxe la Iisus Hristos*, Ed. Cuget românesc, Craiova, 2000
24. Geo Stroe, *DacoRomânia nemuritoare*, Everlasting DacoRomania, legende și realități, Ed. Tempus, 1999
25. Geo Stroe, *Tempus. Codul lui Zamolse (fundamentul Testamentului Zamolsian DacoRomân)*, Editura Dacoromână, București, 2007.
26. Marija Gimbutas, *Civilizație și cultură*, Ed. Meridiane, București, 1989.
27. ***Enciclopedia Academiei DacoRomâne, coord. Geo Stroe, Editura DacoRomână TDC, București – 2014, 4 volume, 4.500 pagini
28. Studii și cercetări de dacoromânistică, revista Academiei DacoRomâne TDC, vol.1 (600 p), vol 2 (1100 p),
29. Dacoromânitatea, încotro, Geo Stroe, Ed. DacoRomâna, București, 2013, 400p.
30. Provincia medievală Dacia din Europa Nordica, George Pantecan, Ed Dacoromână TDC, Buc.2012
31. Limba vorbită de Adam și Eva, Ilie Stanciu, Tudor Diaconu, vol 1,2, Brio Star, 1996

